

Discuții asupra Epistolei a doua către Tesaloniceni

TABLĂ DE MATERII

1. REMARCI PRELIMINARE

2. Capitolul 1:1-5

3. Capitolul 1:5-10

4. Capitolul 1:6-12

5. Capitolul 2:1-12

6. Capitolul 2:1-12

7. Capitolul 2:13,14

8. Capitolul 2:15-17 și capitolul 3

1. REMARCI PRELIMINARE

În „Discuții asupra Epistolei întâi către Tesaloniceni” am remarcat că venirea Domnului pentru a-i lua pe sfinți la El (speranța creștină propriu-zisă), care formează subiectul principal al acestei epistole, nu intră, în nici un fel, în cadrul profeției. Să nu uităm totuși acest cuvânt: venirea (sau parusia) se întinde dincolo de evenimentul pe care tocmai l-am menționat. După cum știți toți, *arătarea* Domnului (epifania Sa) este a doua fază a venirii Lui: nu va avea loc, ca prima fază, *pentru a-i lua pe sfinți, ci pentru a-i aduce din nou cu Domnul*.

Ori despre *arătarea* Domnului ne vorbește Epistola a doua către Tesaloniceni.

Totuși, Duhul lui Dumnezeu nu desparte aceste două faze în mod absolut, cum ne-am putea aștepta dacă ar fi vorba de logica omenească; aceasta este ușor de înțeles, căci Duhul lui Dumnezeu nu poate, deși le diferențiază, să separe harul Său de dreptatea Sa, adevărul Său de dragostea Sa, Împărăția cerească a lui Hristos de Împărăția Lui pământească. Mai mult, hotărârile lui Dumnezeu formează un ansamblu în care toate părțile se țin și se completează reciproc. De aceea parusia și epifania, deși fiind distincte, se leagă în mod necesar una de cealaltă. De aici expresia pe care o găsiți în cap.2, v.8: Domnul va mistui pe cel nelegiuit cu suflarea gurii Sale și-l va desființa „*prin arătarea venirii Sale*” (prin epifania parusiei Sale).

În contrast cu Epistola întâi, a doua nu ne vorbește decât o singură dată despre venirea Sa, *despărțind-o complet de arătarea Sa* (cap.2:1), și acest pasaj, după cum vom vedea, rezumă într-un singur cuvânt conținutul Epistolei întâi. Este deci o zi care răspunde speranței noastre actuale: ziua când Domnul va veni să-i strângă la El pe toți sfinții înviați și schimbați – și o zi pe care o așteptăm de asemenea, nu în același moment, dar *cu aceeași demnitate* cu prima, pentru că vom lua parte direct și imediat la ea, cu Mântuitorul nostru, ziua glorioasă în care va veni cu toți sfinții Săi, luați în prealabil la El, pentru a întemeia Împărăția Sa prin judecățile pe care le va înfăptui asupra lumii.

Acest cuvânt: „*judecățile*” ne aduce în mod necesar la conținutul profeției. Într-adevăr, timpurile și evenimentele profetice, caracterizate de calamități teribile care se vor abate asupra oamenilor, nu vor începe să se deruleze decât după momentul în care Domnul îi va fi răpit la El pe sfinții din toate economiile, cu Mireasa cerească, Biserica Sa. Atunci lucrurile viitoare (triumful aparent, dar momentan al lui Satan în lume) anunțate de toți profeții, se vor succede cu o rapiditate fulgerătoare, pentru a atinge punctul culminant în apostazia iudaismului și a creștinătății (părăsirea totală a lui Dumnezeu și a Hristosului Său, tăgăduirea Tatălui și a Fiului), cea mai mare neleguire pe care o mai poate adăuga lumea crimei de a-L fi răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Înaintea acestei apostazii finale, la pregătirea căreia asistăm din ce în ce mai mult, mânia și indignarea lui Dumnezeu, reținute până atunci de lunga Sa răbdare față de oameni, vor trebui să-și dea curs liber.

Pentru noi credincioșii, prima fază a venirii Domnului, parusia Sa, nu este, după cum am spus, un eveniment profetic și nu are nici o legătură cu judecata. Această fază sunt zorii zilei, încununarea harului, subiect minunat pentru inima celor răscumparați. Când Isus va veni să-și răpească Mireasa la El, nu va fi ca *să-și arate gloria*, de aceea lumea nu-L va vedea, dar credincioșii Îl vor vedea sub trăsăturile harului Său, cunoscute numai de ei. Cum a coborât în har în această lume, pentru a-și da viața ca răscumpărare pentru cei răscumparați, va reveni din cer în har pentru a-i

aduna în jurul Său și va desăvârși harul Său introducându-i în glorie. Într-adevăr, acest moment va fi triumful definitiv al harului. Cei care au învățat să-L cunoască în toată măreția Sa pe cruce, vor gusta încununarea sa glorioasă când Isus va veni să-i strângă la El pe toți sfinții Săi.

Pentru lume, care nu va vedea nici nu va ști nimic despre această primă fază, a doua, „arătarea venirii Sale” (2:8) va fi lumina Soarelui dreptății. Ea îi va desființa pe necredincioși, dar aceasta va fi în vederea gloriei lui Hristos, pentru a întemeia pe pământ Împărăția Sa de dreptate și de pace (Mal. 4:1-3).

Această epifanie este arătarea gloriei Sale și vom vedea în capitolul nostru ce o caracterizează. Trebuie ca Domnul, respins, răstignit și disprețuit de lume, să fie glorificat ca Domn, și va fi, prin judecată. Dușmanii Săi vor fi nimiciți, dar aceasta nu va fi ultimul cuvânt al gloriei Sale: acesta este, după cum am spus, judecata care va întemeia Împărăția Sa. Atunci „pământul va fi plin de cunoașterea gloriei Domnului, după cum apele acoperă fundul mării” Atunci glorioasa diademă a lui Isus înviat va străluci în mod public în toate cununile Lui, cea a lui Mesia, a Fiului lui Dumnezeu, a Fiului Omului, a Fiului lui David, a Marelui Preot așezat pe tronul Său, după rânduiala lui Melhisedec. Va avea în mâna Sa un toiag de fier pentru a paște națiunile sau a le zdrobi la cea mai mică intenție de răzvrătire; dar va încredința acest toiag sfinților cerești pe care-i va asocia la domnia Lui. În Vechiul Testament, tovarășii Lui în Împărăție vor fi Rămășița credincioasă a lui Israel și națiunile Îi vor fi supuse; în Noul, sfinții cerești vor domni cu El, și Biserica, Mireasa Lui, va fi tovarășa Sa pe tron.

Toate lucrurile despre care tocmai am vorbit aparțin profeției. Noul Testament, să observăm cu atenție, are tot atât de-a face cu profeția ca și Vechiul, atunci când este vorba de guvernarea lui Dumnezeu pe pământ. Noul ne prezintă fără îndoială subiecte mult mai importante și mai înalte decât acesta, căci ne scoate din domeniul pământesc pentru a ne introduce în cer și în relațiile noastre eterne cu Tatăl și cu Fiul, dar, când este vorba de guvernarea lui Dumnezeu, Noul Testament coboară din nou pe pământ și ne menține în mijlocul acelorași principii ca și Vechiul, numai cu diferența că Israel în Vechiul Testament, și în Noul Testament creștinătatea, ocupă partea din față a scenei.

Este nevoie să adăugăm că profeția Vechiului Testament, ca și cea a Noului, ne prezintă înainte de toate gloriile Persoanei lui Hristos în raport cu guvernarea Lui. Numai că Noul, când vorbește „despre puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos”, descrie gloriile Sale într-un mod infinit mai bogat și mai variat. Ajunge să citim Apocalipsa ca să vedem diferența.

Vechiul Testament ne prezintă judecățile care vor cădea mai întâi asupra Israelului necredincios, apoi asupra națiunilor, Dumnezeu mântuind în cele din urmă, prin „strâmtorarea lui Iacov” și „necazul cel mare”, pe cei din popor sau din națiuni care vor fi crezut. Vechiul Testament se ocupă deci, pe de o parte cu poporul evreu, pe de alta, cu națiunile cărora Dumnezeu le-a încredințat guvernarea ca urmare a necredincioșiei lui Israel, și arată cum judecățile îi vor atinge pe toți pentru a restabili domnia lui Mesia, singura guvernare care răspunde în mod desăvârșit gândurilor lui Dumnezeu.

Profeția Noului Testament diferă de aceasta. După respingerea lui Mesia, a cărei consecință a fost disperarea lui Israel, un lucru nou intră în scenă: *creștinismul*. Hristos, părăsit de iudei și răstignit de națiuni, înviază și urcă la dreapta lui Dumnezeu.

De acolo, prin trimiterea Duhului Sfânt, formează Biserica Sa aici jos, și va lua în întâmpinarea Sa pe această Mireasă pe care a câștigat-o.

Numai că, în calitate de Trup responsabil în această lume, Biserica a devenit coruptă în totalitate. De aceea, în Noul Testament, profeția ne prezintă nu judecățile asupra poporului evreu sau a națiunilor, despre care nu vorbește decât în treacăt, ci asupra creștinătății care, în loc să fie sfințită (să fie despărțită pentru Dumnezeu), a devenit sfera tronului lui Satan, apoi „*locuința demonilor și mizeria oricărui duh necurat*”. Într-adevăr, acest corp responsabil, devenit creștinătatea, va atinge dezvoltarea sa finală în „*Babilonul cel mare*” de la sfârșit. Deci despre creștinătate ne va vorbi epistola noastră, la fel ca și Apocalipsa. Cu toate acestea, când este vorba, în Noul Testament, de evenimentele profetice ale sfârșitului, destinele poporului evreu vin să se intercaleze pentru a completa tabloul (vedeți, de exemplu, cartea mică din Apocalipsa 10:8-11:13). Aceste destine nu pot rămâne izolate de „*lucrările care trebuie să se întâmple curând*”, de aceea, în Noul Testament, judecățile acestui popor ocupă locul lor special printre cele ale creștinătății.

Epistola noastră este un exemplu. Găsim acolo și judecata creștinătății și partea pe care poporul evreu o va avea în apostazia sa, prin intermediul lui Antihrist, profet mincinos, dar și fals Mesia evreu care își va întemeia împărăția la Ierusalim. Când ne dăm seama de această deosebire, înțelegem de ce expunerea aceluiași evenimente profetice are un caracter atât de diferit în Noul și Vechiul Testament, și de asemenea de ce multe evenimente profetice viitoare, menționate în Noul Testament, nu sunt menționate măcar o singură dată în Vechiul și viceversa. Înțelegem astfel cât de zadarnică este încercarea de a *armoniza* cele două categorii de profeții, subiectele pe care le tratează fiind întotdeauna diferite și adeseori opuse.

De la început la sfârșit, Noul Testament prezintă deci părți profetice la care, cum spune apostolul Petru, „*am face bine să fim atenți*” . Astfel, de exemplu, cap.24 din Matei conține o profeție a Domnului, în legătură cu „*ziua Sa*” în raport cu Israel și cu Împărăția; cap.25 o profeție care tratează despre venirea Mirelui și ceea ce o va urma, ca și responsabilitatea celor care au purtat Numele Său în absența Sa și rezultatele viitoare ale purtării lor; - și la sfârșitul aceluiași capitol, o profeție cu privire la domnia lui Hristos, în raport cu felul în care națiunile îi vor fi primit pe frații evrei ai Domnului în absența Sa.

Apocalipsa dezvoltă pe tot cuprinsul său profeția Noului Testament, cu privire la creștinătate. Această carte ne face cunoscută soarta națiunilor creștine, cufundați, ca poporul evreu, în apostazie; și restabilirea domniei lui Hristos asupra națiunilor, domnie care va avea ca centru noul Ierusalim, Mireasa cerească.

Pe lângă aceste mari subiecte, întâlnim în mod constant prezentarea adevărurilor profetice generale sau parțiale în toate Evangheliile și în aproape toate epistolele, fie că este vorba de Împărăția lui Dumnezeu, sau de zilele de pe urmă, sau de sfârșitul tuturor lucrurilor și de timpurile eterne. Epistola a doua către Timotei, Epistola lui Iuda, Epistola a doua a lui Petru, oferă exemple frapante. Printre epistole este una care posedă, prin excelență, acest caracter profetic, și anume Epistola a doua către Tesaloniceni, a cărei citire o începem în această seară. Aflăm din ea ceea ce nici o altă parte a Scripturii nu arată în mod atât de evident, care va fi judecata Celui Rău, a lui Antihrist, și care vor fi instrumentele acestei judecăți; ne descrie trăsăturile înfricoșătoare ale acestui om al păcatului, ultima întrupare a lui Satan, care nu numai că va blasfemia Numele Tatălui și al Fiului, ci se va prezenta lumii întrgri ca fiind Dumnezeu și va face să fie adorat ca Dumnezeu. Toate aceste caracteristici profetice ale Celui rău sunt puse în evidență în epistola noastră; și evenimentele care vor însoți ziua Domnului în raport cu creștinătatea sunt la fel de clar expuse în ea ca în Apocalipsa, deși într-o manieră mai succintă.

Deci prin judecată va fi restabilită Împărăția lui Dumnezeu. Necazurile mari pe care le suferă creștinii sunt o dovadă a acestei drepte judecăți, ca să fie „*socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu*” (1.5).

Aceste cuvinte: „*Împărăția lui Dumnezeu*” se acordă cu caracterul profetic al epistolei noastre. În epistole, Împărăția lui Dumnezeu este considerată de obicei sub caracterul ei moral și ca putere spirituală (vedeți, de exemplu, Rom.14:17; 1Cor.4:20), dar aici găsim, din punct de vedere profetic, Împărăția cerească și pământescă. Ea va fi inaugurată de arătarea Domnului când sfinții, adunați mai înainte de El în cer, vor fi arătați în public, ca făcând parte din această Împărăție căreia îi aparțin deja din punct de vedere spiritual. În Apoc. 1:9, Ioan declara că ia parte cu frații săi la „*necazul și Împărăția și răbdarea*” lui Isus Hristos, gând exprimat în pasajul din Tesaloniceni pe care tocmai l-am citat. Când Împărăția lui Dumnezeu va fi pe deplin restabilită prin arătarea Domnului, nu numai sfinții glorificați vor domni pe pământ (Apoc. 5.10), ci părțile cerească și pământescă ale Împărăției vor corespunde una alteia într-o perfectă armonie.

Astăzi Împărăția lui Dumnezeu există în mod tainic, dar real, sub forma Împărăției cerurilor, în absența Împăratului. În aparență „*Stăpânul câmpului*” doarme; în realitate, El face să conlucreze răutatea oamenilor și toată ura lui Satan împotriva Lui, pentru împlinirea planurilor Sale. Se apropie ziua când rezultatul guvernării ascunse a lui Dumnezeu va fi pus în lumină deplină, când se va vedea că însuși răul a conlucrat la triumful definitiv al binelui, la restabilirea unei domnii a păcii, a dreptății și gloriei sub stăpânirea lui Hristos, și când hotărârile eterne ale lui Dumnezeu se vor împlini în sfârșit, glorificându-L pe Hristos și pe cei care au suferit cu El.

Voi adăuga încă un cuvânt la aceste remarci preliminare:

Ocupându-ne de profeții, trebuie să evităm o primejdie, și în ceea ce mă privește, fiind mai mult sau mai puțin familiar cu aceste subiecte, simt foarte acut acest pericol. Când Cuvântul ne prezintă evenimentele profetice ale sfârșitului, nu trebuie să căutăm în ele, oricât de interesante ar fi, o întreținere a curiozității noastre, sau să cedăm nevoii de a le coordona și a forma din ele un întreg logic care, acordându-se cu rațiunea noastră omenească, să satisfacă dorința ei de claritate, ordine și simetrie. Nu acesta este, fiți siguri de aceasta, scopul profeției, scop pe care Epistola a doua către Tesaloniceni tocmai îl pune în lumină deplină. Ea descrie, fără îndoială, în detaliu evenimentele care vor însoți ziua Domnului, dar este, ca orice profeție, „*descoperirea Domnului Isus în cer*” (1:7). Astfel ni-L prezintă pe Domnul primul capitol, venind ca Judecător, pentru a-Și cere drepturile asupra lumii, dar asociind de asemenea pe toți răscumpărații Săi la această descoperire a Lui Însuși, perspectivă care umple inimile noastre de recunoștință și de bucurie. În același timp cu sfințenia și dreptatea Sa, planurile cele mai secrete ale lui Dumnezeu, gândurile de dragoste ale lui Hristos cu privire la ai Săi, ne sunt dezvăluite, pentru că dă „*har*”, cum vedem în Epistola întâi, și „*glorie*”, cum vedem în cea de a doua (conform Ps. 84:12). Ce minunat este acest cuvânt: „*Va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut*” (1:10).

Dacă nu citim această admirabilă epistolă cu gândul de a contempla în ea gloriile Mântuitorului nostru, manifestate în ochii tuturor, glorii la care vom lua parte când va veni să-Și exercite judecățile asupra lumii, sufletele noastre ar pierde orice folos din ea. Pentru a evita ispita de a pune pe primul plan multiplele evenimente profetice, avem nevoie de o privire sinceră, legată de o singură și unică țintă, Persoana Domnului.

Să citim deci această epistolă în acest spirit; vom scoate din ea noi provizii din „*bogățiile de nepărtuns ale lui Hristos*”; inimile noastre vor fi pline de adorație pentru El, și perspectiva „*venirii Sale cu toți sfinții Săi*” ne va întări în speranța arătării Lui. Înainte de a începe primul capitol, mai doresc să vă fac să observați că aceste Discuții au ca scop nu învățătura, ci zidirea. Ele nu au nici intenția de a repeta ceea ce scumpi slujitori ai lui Dumnezeu ne-au prezentat adeseori în scrierile lor, scrieri a căror lectură și studiu silitor nu vi le-aș putea recomanda mai mult. Această remarcă îmi oferă prilejul de a exprima o dorință pentru noi toți. De fiecare dată când citim Cuvântul, să ne punem în primul rând, nu înaintea învățăturii altora, oricât folos am putea trage din ea, ci înaintea învățăturii lui Dumnezeu Însuși prin Duhul Sfânt! Ar fi modul de a învăța adevăruri utile și folositoare chiar pentru zilele pe care le traversăm, și vă îndemn să folosiți constant acest mijloc; nu există progrese reale în adevăr, decât în acest fel. Să prețuim foarte mult darurile care slujesc la zidirea Trupului lui Hristos, verificând cu grijă învățătura lor prin Scripturi, și nici măcar să nu ne hrănim cu iluzia că Dumnezeu ne va descoperi din nou în mod personal, fără să țină cont de învățăturile precedente, adevărurile pe care ni le-a făcut cunoscute prin alții. O asemenea pretenție nu ar fi decât orgoliu spiritual. Dar insisist asupra acestui lucru: fiecare dintre noi să trăiască personal Cuvântul, ca el să fie în noi nu o literă moartă, nici o doctrină ortodoxă fără rod, ci un *cuvânt viu*. Să nu fim nici tentați să etalăm, ca venind de la noi, cunoștințele pe care le-am primit de la frații noștri. Se înțelege de la sine, Cuvântul, în linii mari, va prezenta tuturor celor care sunt cu adevărat supuși aceleași adevăruri, pe care fără îndoială nu le-ar fi prevăzut, fără acțiunea puternică a Duhului prin slujitorii privilegiați ai Domnului (și cât sunt de plâns cei care nu știu sau nu vor să profite de învățătura lor), dar suntem toți chemați să facem, sub aceeași călăuzire a Duhului, descoperiri personale în *câmpul divin* și inepuizabil al Cuvântului lui Dumnezeu.

2. Capitolul 1:1-5

Apostolul zice în versetul 3: „*Suntem dator să mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, după cum se cuvine, deoarece credința voastră crește peste măsură și dragostea fiecăruia dintre voi toți, unii față de alții, prisosește*”.

Aceste mulțumiri, se pare, se apropie mult de cele ale Epistolei întâi; ele diferă totuși, și ne fac să constatăm mai întâi o înaintare reală la tesaloniceni. În Epistola întâi (3:10), apostolul dorise să împlinească *lipsurile credinței lor*, care avea atunci ceva defectuos; dar acum credința lor *creștea peste măsură*. În Epistola întâi, apostolul îi îndemna să prisosească în *dragoste unii față de alții* (3:12); aici putea spune: „*Dragostea fiecăruia dintre voi toți, unii față de alții prisosește*”.

Îndemnrurile lui aduseseră roadă și tesalonicenii înțelegeau și realizau ceea ce Duhul Sfânt vroise să-i facă să priceapă.

Totuși, în mijlocul acestor progrese reale, o mică fisură, dacă îndrăznesc să mă exprim așa, se produsese în speranța lor. Pavel nu le mai zice, ca în Epistola întâi: „Aducându-ne aminte de răbdarea speranței voastre” (1:3), ci „noi înșine ne lăudăm cu voi în adunările lui Dumnezeu pentru răbdarea și credința voastră” (2 Tes.1:4). Le lipsea un lucru care abia se observa, deoarece răbdarea lor în încercare era pe cale să crească. Erau departe, tocmai am văzut aceasta, de a-și părăsi dragostea dintâi, precum Biserica din Efes, în cap.2 din Apocalipsa; dar Satan care încercase odinioară, fără să reușească, să-i facă să-și piardă credința (1 Tes. 3:5), schimba acum tactica și căuta, prin necaz, să clatine, pentru a le-o răpi apoi, speranța care îi susținuse atât de minunat până atunci.

În versetul 5 din cap.3, apostolul le zice: „Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos”. Nu spune: „spre răbdare”, pentru că o aveau, ci „spre răbdarea lui Hristos”, pentru că vrea să aducă dragostea și speranța lor la centrul și ținta lor. În același timp când leagă speranța lor de Hristos, li-L prezintă pe El, în acest pasaj, ca pe Modelul desăvârșit al răbdării. La aceasta suntem și noi, creștinii, chemați, în aceste zile neplăcute ale declinului, când totul pare să se prăbușească în jurul nostru. „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele” (Apoc.3:10), îi spune Domnul Filadelfiei. Când inima noastră este plină de „răbdarea lui Hristos”, putem trece, fără să ne clătinăm prin necazurile actuale, știind că nu este departe clipa când, prin venirea Mântuitorului nostru preaiubit, vom fi păziți „de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apoc. 3:10). În epistola noastră, tesalonicenii erau în pericol să-și piardă speranța în mijlocul necazului, erau în pericol să privească, precum apostolul Petru, valurile înfuriate gata să-i înghită, în loc să privească țintă numai la Isus.

Într-adevăr, acești creștini tineri treceau, în acel moment printr-o persecuție fără precedent, stărnită de Satan pentru a le răpi așteptarea Domnului. El căuta să-i convingă că, dacă suferă astfel, era pentru că ziua Fiului Omului, ziua necazului celui mare, urmată de judecata finală, sosise deja. Ori, dacă acea zi era acolo, speranța lor în venirea Domnului pentru a-i elibera, era o iluzie la care trebuiau să renunțe.

Dar, foarte departe de a fi o judecată a lui Dumnezeu asupra lor, această persecuție era o încercare a credinței lor care trebuiau să fie „găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos” (1Petru 1:7). Mai mult, Dumnezeu înregistra suferințele lor, pentru că nu uită nimic din ceea ce oamenii le-au făcut alor Săi, fie în bine, fie în rău. Va veni o zi, într-adevăr, în care durerile pe care credincioșii le-au suferit din partea lumii vor fi o dovadă că judecata lui Dumnezeu asupra oamenilor este dreaptă. Când Se va arăta Domnul, atitudinea lor față de copiii lui Dumnezeu se va arăta ca nefiind, în fond, decât ostilitate împotriva lui Hristos Însuși. Lumea de-abia se îndoiește de aceasta: consideră un lucru neînsemnat calomniile, reaua sa voință față de purtarea copiilor lui Dumnezeu. Acuzațiile oamenilor sunt, vai! prea adesea îndreptățite; totuși, departe de a proveni de la ei dintr-o sete de dreptate și de sfințenie, sau de la râvna pentru bine, ele nu au în fond altă origine decât ura care i-a făcut odinioară să-L răstignească pe Fiul lui Dumnezeu. Dar va veni ziua când tainile inimilor vor fi descoperite și când se va dovedi că nici Satan, nici lumea, nu aveau dreptul să-i condamne pe cei pe care Dumnezeu îi îndreptățește. Dacă trebuie să îndure din partea lui Dumnezeu durerile ca disciplină aici jos (și aceasta, pe bună dreptate!) va veni clipa când, în fața tuturor vrăjmașilor lor, se va zice, nu: „Ce au făcut?” ci: „Ce a lucrat Dumnezeu?” (Num. 23:23).

Apostolul adaugă: Necazurile voastre sunt „o dovadă a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, ca voi să fiți socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și suferiți” (v.5). Aceste cuvinte „socotiți vrednici” se mai întâlnesc în trei pasaje:

Luca 20:35 pune în contrast „fiii veacului acestuia” cu cei care sunt „socotiți vrednici să aibă parte de veacul acela și de învierea dintre morți”.

În Luca 21:36, ucenicii sunt îndemnați să vegheze și să se roage în orice timp, ca să fie socotiți vrednici să scape de toate acestea care vor avea loc și să stea înaintea Fiului Omului.

În Fapte 5:41, apostolii au plecat dinaintea sinedriului, „bucurându-se că au fost socotiți vrednici să fie disprețuiți pentru Numele Lui”. Gândurile exprimate în aceste trei pasaje sunt exprimate și în pasajul nostru. Tesalonicenii treceau prin necaz pentru Numele lui Hristos, și chiar

prin aceasta erau socotiți vrednici să scape de judecată și să aibă parte de Împărăția lui Dumnezeu. A suferi pentru Hristos este o demnitate pe care Dumnezeu ne-o conferă făcând din noi tovarășii unui Isus respins. Prețuim noi suferința cu El ca un mare motiv de bucurie? Știm noi că drumul care ne duce la aceeași glorie ca pe El, este crucea? Dorim cu înflăcărare, ca apostolul Pavel, să cunoaștem comuniunea suferințelor Sale, ca să ajungem la învierea dintre morți, în care Domnul ne-a luat-o înainte? (Fil. 3:10,11).

Nu insistăm aici asupra suferințelor prin care trecem ca pedeapsă sau ca disciplină, pentru că nu se poate spune despre ele că suntem socotiți vrednici să le îndurăm. Totuși nu trebuie să uităm că, la credincios, o anumită disciplină este întotdeauna inseparabilă de încercare a credinței. Oamenii lui Dumnezeu cei mai eminenti, nefiind altceva decât ființe slabe și imperfecte, ne oferă permanent exemplu. Apostolul Pavel „*murea în fiecare zi*”: moartea lucra în iubirii lui corinteni. Trebuia ca un înger al lui Satan să-l biciuiască, pentru ca virtutea lui Hristos să se manifeste deplin în infirmitatea sa. Apostolul Petru fiind dus unde nu voia, putea să-L glorifice pe Dumnezeu în moartea sa (Ioan 21:18).

Același adevăr reiese din istoria profetică a Rămășiței lui Israel. Acești credincioși vor trece prin necazul cel mare ca disciplină, pentru a fi aduși la pocăința națională, dar îl vor aborda și cu integritatea inimii, într-o umblare sfântă, și respectarea legii Domnului (vedeți Ps.1), astfel încât Duhul lui Dumnezeu va aduce mărturie despre ei că sunt fără vină și vrednici să-L urmeze pe Mielul oriunde ar merge El (Apoc. 14:4,5).

Trebuie să fie la fel și pentru noi. Să nu ne mulțumim să vedem, în judecata lumii, o disciplinare preventivă sau o pedeapsă pentru inconsecvența umblării noastre, ceea ce, într-o anumită măsură, întristări vor fi întotdeauna, ci să fim fericiți că suntem socotiți vrednici să suferim pe nedrept pentru Evanghelie, pentru Numele lui Hristos, și pentru mărturia Lui. Atunci și noi vom fi socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu pentru care vom fi suferit. O! cât de puțin cunoaștem ce sunt suferințele pentru dreptate și pentru Domnul, ce înseamnă să fim socotiți vrednici de a avea parte cu El!

Și, de fapt, numai El a fost socotit vrednic de o glorie mult mai minunată decât cea a celui mai sfânt dintre oamenii păcătoși (Evrei 3:3); numai El a fost socotit vrednic să împlinească toate planurile lui Dumnezeu și să ducă la bun sfârșit toate căile Lui pentru restabilirea Împărăției Sale (Apoc. 5:4,9); numai El nu a avut niciodată nevoie, ca noi, să fie făcut după chipul lui Dumnezeu prin disciplină; numai El a fost încercat de șapte ori, fără să iasă din vasul pentru topit altceva decât un aur absolut lipsit de orice aliaj. De asemenea, când harul Lui ne va fi șlefuit pentru a ne face vrednici de gloria Sa și de Împărăția Sa, Îl vom vesti ca pe singurul demn să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, onoare, glorie și binecuvântare!

3.Capitolul 1:5-10

Este important să facem să reiasă un punct de legătură între Epistola întâi și a doua către Tesaloniceni. Deși prima ne vorbește în mod special de venirea Domnului pentru a-Și lua Biserica, cu toate acestea nu uită la sfârșit să stabilească un contrast între această speranță și ziua Domnului. După ce a arătat în cap.4 că Isus, când va apărea, îi va lua cu El pe sfinții care au adormit, apostolul abordează, în cap.5, ziua Domnului, deosebind-o în mod absolut de venirea Mântuitorului pentru a-i lua pe răscumpărații Săi la El. În acest cap.5, ziua are o singură caracteristică: Domnul va exercita în ea judecata Sa asupra lumii; o ruină subită va veni peste oameni când vor zice: „Pace și siguranță”, și nu vor mai avea nici o posibilitate de a scăpa de această nenorocire, în timp ce creștinii, fiind acum fii ai luminii și fii ai zilei, nu vor putea fi atinși de ea.

Epistola a doua continuă, ca să zicem așa, subiectul acestui cap.5, dar diferă de acesta prin aceea că ziua Domnului are două caracteristici, în loc de una singură. Prima dintre aceste caracteristici (corespunzând lui 1Tes. 5) este judecata care va cădea asupra lumii la descoperirea lui Isus Hristos; a doua este descoperirea gloriei Sale în răscumpărații Săi. Această glorie va fi, fără îndoială, propria Sa glorie, „*gloria tăriei Sale*”, dar „*Va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut*” (1:10). Cei care și-au pus încrederea în

Domnul Isus, vor moșteni această glorie cu El, dar, și mai mult, vor fi purtătorii ei. Poziția lor în glorie se va arăta înaintea tuturor ochilor gloriei lui Hristos Însuși. Ne vom bucura fără îndoială de ea cu El, dar spunem că acest pasaj ne face cunoscut un lucru infinit mai minunat decât propria noastră glorie, aflăm de aici că Domnul Isus va face din noi, când Se va arăta, pietre prețioase care vor fi strălucirea cununei Lui glorioase, și care vor reflecta pretutindeni, nu ce vom fi noi, ci ceea ce este El Însuși. El va fi glorificat, *El* care va fi admirat în ai Săi, în ziua arătării Lui.

Cuvântul ne vorbește aici despre acest gând într-un mod cu totul deosebit. Acest capitol, citit în lumina gloriei lui Hristos, glorie de care vom avea parte, ne dă o învățătură pe care nu ne-ar putea-o niciodată da, dacă nu am avea în vedere decât binecuvântările viitoare. Le fel judecățile vor fi pentru noi un subiect de învățătură, pentru că gloria lui Hristos se va arăta în ele.

O altă chestiune mă frapază în aceste versete. Expunerile profetice din Vechiul Testament menționează fie „*necazul cel mare*” care va atinge lumea întregă de asemenea. Ori creștinii vor fi păziți departe de acest loc și de acest ceas. Totuși, după cum vedem aici (v.4-6), trebuie să treacă în timpul vieții lor prin persecuții și necazuri. Era și ceea ce vestea Domnul ucenicilor Săi: „*În lume aveți necaz*” (Ioan 16:33). Acest necaz poate fi îngăduit pentru a ne restaura, după cum vedem în epistola către Adunarea din Smirna (Apoc.2:9). Smirna se încrezuse în bogăția ei, dar într-un timp în care era gata a se stabili confortabil pe pământ, Domnul îngăduie necazul pentru a o aduce la El. Acesta nu este propriu-zis cazul aici. Fără îndoială Domnul vroia și să-i învețe pe tesaloniceni, prin această încercare, că erau în pericol să piardă ceva din privilegiile lor creștine, dar necazul prin care treceau era înainte de toate o sforțare al lui Satan împotriva speranței credincioșilor în venirea Sa. El lovea în speranța lor, cum am văzut, după ce căutase mai înainte să le clatine credința. Datorită lui Dumnezeu, tesalonicenii sunt feriți de această viclenie a Dușmanului care țintea naufragierea speranței lor. Apostolul îi încurajează arătându-le că, dacă treceau prin necaz, el era calea gloriei împătăției.

Și acum, să punem această întrebare serioasă: Suferim pentru Împărăția lui Dumnezeu? Ignorăm poate ce înseamnă să înduri din partea lumii suferințe pentru dreptate? Mărturia noastră este acceptată sau respinsă de lume? Este de un miros neplăcut sau plăcut înaintea lui Dumnezeu? Remarcați că unul dintre aceste lucruri îl exclude pe celălalt. Când lumea acceptă mărturia noastră, ne numește „*buni creștini*”. Așa numește ea întotdeauna pe creștinii care părăsesc poziția lor de sfințenie pentru a umbla mai mult sau mai puțin cu ea. Când lumea respinge mărturia noastră, ne leapădă ca pe niște gunoaie. Cu cât suntem mai credincioși, cu atât mai mult ne urăște. Nu vorbesc de criticile ei; ele nu pot să lipsească, dacă le dăm prilej, prin inconsecvențele noastre, dușmanilor lui Hristos; dar în sfârșit, în ciuda multelor noastre lipsuri, este mărturia noastră astfel încât lumea să fie obligată să recunoască, de bunăvoie sau nu, că motivele, bucuriile, activitatea noastră, îi sunt străine? Sau viața noastră creștină Îl obligă pe Dumnezeu Însuși să spună: Dacă îți dau gloria, nu este pentru că te socotesc vrednic de Împărăția Mea din cauza credincioșiei tale? Mântuitorul nostru preaiubit nu a găsit altceva în această lume decât o ură nemeritată. Fără îndoială Dumnezeu a avut grijă în timpul slujirii Sale să poată „*să bea torentul pe cale*” pentru a-L înviora în călătoria Sa obositoare. O samariteancă L-a recunoscut ca Hristosul, o Marie a stat la picioarele Lui pentru a-L asculta, a-L ruga sau a-L asculta, a-L ruga sau a-L adora. În afară de puține împrejurări, când lângă Tatăl totul era pace și „*bucurie desăvârșită*”, aici jos totul era suferință pentru El. L-au văzut vreodată oamenii râzând? Râsul nu-și putea găsi loc pe acest chip mai desfigurat decât al oricărui alt om. Râsul Îi era în întregime străin. Lumii îi place să râdă și ne asociem cu ușurință veseliei ei, pentru că cel care râde uită o clipă îngrijorările și poverile vieții; Isus nu le uită niciodată. Rădem când ne purtăm permanent crucea? Dar poate că Isus era de o severitate excesivă? Dimpotrivă, era accesibil copilului slab ca și celui mai dezonorat, mai pătat, mai umilit dintre păcătoși; fața Sa de om al durerilor avea tot atâtea surâsuri câte lacrimi; pentru că și unele și celelalte erau roada harului. „*Harul este răspândit pe buzele tale*”, zice psalmistul, dar acest har era nedreptățit de adevăr și de dreptate, de indignare împotriva răului și de deplină arătare a inimi omului păcătos. El nu era amabilitatea care caută să placă oamenilor, ci dragostea care caută să-i câștige, să-i elibereze de starea lor de mizerie și de mârșăvie pentru a-i face să cunoască mântuirea și iertarea, pacea și bucuria; el era dragostea în plinătatea ei, unită cu durerea pentru starea la care păcatul îi redusese pe oameni. O compasiune nesfârșită umplea inima omenească și divină a lui Isus. El venise în lume pentru a aduce dovezile în

această privință. Plângea văzând aripile întunecate ale morții permanent desfăcute asupra rasei căzute; plânge pentru Ierusalimul sortit distrugerii și unui chin fără precedent, pentru a nu fi voit să asculte chemările stăruitoare ale tandreței Lui. Dar, era la fel de străin de răs pe cât era de obișnuit cu lacrimile și cu surâsul. Trebuie, dacă umblăm pe urmele Lui, să simțim aceasta: eliberați de păcat, boldul morții, vom simți greutatea îngrozitoare care apasă asupra oamenilor, puterea unui dușman fără milă care îi apasă, după ce i-a redus la robie, și le vom deschide ușa Dragostei. Aceasta este Evanghelia. Rezultatul va fi, că în loc să vegetăm în egoismul nostru și în uscăciunea inimii noastre, dragostea lui Hristos, ale cărei ținte am fost noi înșine, ne va împinge, cum îl contrângea pe apostol, și ne va face să-i rugăm fierbinte pe oameni să se împace cu Dumnezeu.

Satan știe multe lucruri; crede că el conduce evenimentele; cunoaște consecințele lor imediate; se teme de venirea Domnului și se grăbește să împingă sufletele în abis înainte ca ele să fi putut primi Evanghelia; ura sa nu se domolește; dar nu se poate îndoii că va fi aruncat la sfârșit în iazul de foc. Este ceea ce îngerii săi, demonii, știau prea bine, când cereau să nu fie chinuți *înainte de vreme*.

Dumnezeu reține încă aceste ultime evenimente în vederea mărturiei Lui. Această mărturie ai căror purtători sunt creștinii este însoțită de suferințe, care sunt numite aici: „*necazurile voastre pe care le suferiți*”; dar va lua în curând sfârșit, și ne vom odihni. „Cel puțin”, zice apostolul, „este drept la Dumnezeu să dea în schimb necaz celor care vă necăjesc; și vouă, care sunteți necăjiți, *odihnă* cu noi, la descoperirea Domnului Isus din cer” (v.6,7). Această odihnă nu o vom avea *în timpul* descoperirii Domnului, ci la această descoperire. Aceasta vrea să zică: o vom avea deja când Domnul va fi descoperit, pentru că venirea Sa ne va fi introdus în ea înainte de judecată. Dar el spune: odihnă în descoperirea Sa. În aceeași clipă în care totul va fi bulversat pe pământ, în care oamenii vor cădea sub loviturile judecății, revelată și executată într-o flacără de foc de îngerii puterii Lui, sfinții vor fi în odihnă desăvârșită. Toată activitatea desfășurată în mijlocul judecății îi va găsi în odihna glorioasă. La fel, în mijlocul fulgerelor, glasurilor și tunetelor care ies din tron în Apoc.4:5, îi vedem pe sfinții glorificați ocupați, într-o odihnă desăvârșită, să-L adore pe Cel care este în vecii vecilor.

Domnul Isus vine ca să ne introducă în această odihnă. Poate că vine în această seară. Este printre noi cineva care nu-L așteaptă? Mai târziu responsabilitatea noastră va fi pusă la lumină înaintea tronului lui Hristos, unde fiecare va primi după ceea ce a făcut în trup, fie bine, fie rău; dar când va veni în har, ca Steaua de dimineață, vom fi introduși într-o odihnă deplină și definitivă care nu va fi tulburată nici de executarea judecății. Vom fi acolo, în mijlocul tulburărilor din „*ceasul încercării*” (Apoc.3:10). Este ceea ce așteptăm astăzi, când Domnul poate să facă să se audă în orice clipă glasul poruncii și când toți sfinții vor fi luați pe nori, în cer, pentru a fi pentru totdeauna cu El.

4.Capitolul 1:6-12.

Cei care i-au necăjit pe copiii lui Dumnezeu vor trebui să poarte toată greutatea necazului final. Să nu uităm, într-adevăr, că Dumnezeu nostru este Dumnezeuul răsplătirilor: cu acest adevăr se termină întreaga profeție a lui Ieremia (51:56). Caracteristicile lui Dumnezeu sunt infinite în diversitatea lor, de aceea cum să pretindem că le putem număra? Îl cunoaștem ca Dumnezeu al luminii, Dumnezeu al dragostei, Dumnezeu cel sfânt, Dumnezeu cel drept, dar insistăm aici asupra caracteristicii, atât de importantă de menținut în zilele pe care le traversăm, că Dumnezeu cel drept este un Dumnezeu al răsplătirilor. Este uimitor de văzut de câte ori acest adevăr ne este prezentat de profeți. Oamenii se preocupă de aceasta cât de puțin pot. Pentru a-și atinge scopurile folosesc violența, nedreptatea conștientă, cruzimea, opresiunea, viclenia, ipocrizia, minciuna, toate vicleșugurile lui Satan. Dumnezeu din cer li se pare indiferent la faptele lor, când nu sunt destul de nesăbuiți ca să-L invoce ca și complice al fărâdelegilor lor, strigând: „*Dumnezeu este cu noi!*” Și totuși ochii Lui se plimbă peste întregul pământ; vede fiecare încălcare a dreptății, a echității, constată anarhia în locul ordinii, nedreptatea făcută oamenilor fără apărare, ferocitatea, duritatea față de aproape, cinismul fără reținere, corupția josnică, absența acelei mile care se întâlnește chiar la ființele lipsite de inteligență. Și Dumnezeu tace! Omul uită faptele lui rele, dar, în guvernarea divină, vine clipa (la sute de ani uneori după fapta, chiar izolată, ce s-a produs) când judecata care răsplătește se abate asupra oamenilor, familiilor, regilor sau națiunilor vinovate, ca moab față de

Edom, precum casa lui Saul, atunci când exterminându-i pe gabaoniți credea că slujește lui Dumnezeu!

Dar să nu uităm nici ce ne face cunoscut acest psaj: Dumnezeuul răsplătirilor este și Dumnezeuul care plătește. Nu uită un pahar de apă rece dat unuia dintre acești micuți, mai mult decât uită ura cu care oamenii pe care i-au rugat fierbinte să se împacă cu El, i-au respins. De aceea este drept la Dumnezeu, să dea odihnă celor care sunt necăjiți, ca și să dea necaz celor care îi fac să sufere. Această răsplătire este generală. Creștinii care umblă cu credincioșie în lume pot să se aștepte să nu găsească în ea, precum tesalonicenii, decât suferință, dar cu siguranță răsplătiri. Enoh credea că Dumnezeu este Cel care îi răsplătește pe cei care-L caută. Moise privea la răsplătire (Evrei 11:6,26). Va veni deci o clipă când toate suferințele credincioșilor vor fi răsplătite în glorie. Spun vor fi răsplătite, pentru că oamenii de credință din timpurile trecute își așteaptă încă răsplata. S-au scurs secole de când tesalonicenii, frații noștri, au suferit pentru Evanghelie. Va veni clipa când Domnul va răsplăti credincioșia lor, socotindu-i vrednici de Împărăția pentru care au suferit. Și-au găsit deja locul în cer (noi, cei vii, nu îl avem încă decât în speranță, prin credință și prin Duhul), dar nu se vor arăta decât cu noi, la arătarea Domnului în glorie, după ce vom fi fost înviați și schimbați, împreună cu ei, la venirea Mântuitorului. Cele două domenii ale Împărăției, sfera cerească și sfera pământescă, ne vor aparține pentru totdeauna cu Domnul Isus, pentru că El vrea să împartă ce are cu toți sfinții glorificați.

De aceea, după cum am zis, venirea Domnului nu este singurul eveniment asupra căruia privește tința speranța noastră; așteptăm și arătarea Sa. Atunci va face „*ca și Săi să se așeze cu El, pe tronul Său*”. Să nu ne atașăm deci numai de Epistola întâia, ci și de Epistola a doua către Tesaloniceni, pentru că este legată de gloria lui Hristos, și aceasta din urmă este legată de răsplătire și de cununi.

Apostolul îi zice lui Timotei: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința; de acum îmi este pusă înainte cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc *arătarea Sa*” (2 Tim.4:8,9). În această privință mă întreb dacă, în clipa dezbrăcării de cortul nostru pentru a merge lângă Domnul, am putea spune ca apostolul: „*M-am luptat lupta cea bună*”; am întâlnit și am învins, în timpul vieții mele creștine, puterile spirituale ale răutății care vroiau să mă oprească să iau în posesie moștenirea mea cerească sau care caută să-i împiedice pe oameni să se întoarcă la Domnul. Avem, într-adevăr, de dus o luptă continuă pentru noi înșine, pentru oameni, sau pentru frații noștri – pentru cei care, sunt robii Dușmanului sau care au nevoie să fie menținuți pe calea mărturiei. Am luptat, ca Pavel de la convertirea sa? Să mărturisim cu profundă umilință că am luptat puțin pentru cauza Stăpânului nostru!

Mai mult, „*am terminat alergarea*” ca Pavel, am perseverat până la capăt în acest prim elan al credinței care ne-a dus înainte pentru a apuca ținta propusă? Apostolul știa, în clipa în care Domnul avea să-l cheme la El, că atingea deja, ca și cum ar fi atins-o cu mâna, ținta, pentru a o apuca. Putem spune același lucru? Am făcut, fără îndoială, de câteva ori fericita experiența a zilelor când nu am ținut cont de obstacole pentru a atinge ținta; dar, în intervalele dintre acestea, cât timp de oprire și de oboseală, prilejuite de o dificultate pe care carnea noastră o consideră de neînving, și pe care am preferat să nu o abordăm, pentru că pentru a o birui ar fi fost nevoie de un efort al credinței, ca cel al lui Ionatan, înaintea stancii lui Boțeț și a lui Sene(1 Sam.14.4), spre straja filistenilor! Cuvântul pune înaintea ochilor noștri aceste mari exemple de credincioșie ca să ne întrebăm: Ai luptat la fel, și la fel ai terminat alergarea?

Pavel mai spune: „*Am păzit credința*”. Este aceasta trăsătura copiilor lui Dumnezeu din zilele noastre? Credința, acest ansamblu al doctrinei creștine, conținută în Sfintele Scripturi, ne este încredințată ca un depozit pe care trebuie să-l păzim cu grijă. Pavel o păzise. O! de am putea noi, în acest secol de părăsire a Cuvântului lui Dumnezeu care inaugurează apostazia finală, să spunem cu apostolul: „*Am păzit credința*”. Dar, vai! și în aceasta exemplul acestui credincios slujitor al Domnului este făcut pentru a-i acoperi de rușine pe creștinii de astăzi.

Cu toate acestea ne rămâne o promisiune consolatoare: „*cununa dreptății*” pe care o va da Domnul, nu numai apostolului, ci „*tuturor celor care iubesc arătarea Sa*”. Dacă, în ceea ce privește lupta, alergarea este adevărul creștin, am rămas în urma acestui iubit slujitor al lui Dumnezeu, de am

putea spune cel puțin că iubim arătarea Sa! Ni se poate întâmpla să cunoaștem venirea (parusia) Domnului, și să o predicăm arătând în același timp puțină credincioșie în umblarea noastră, pentru că inimile noastre viclene își spun că responsabilitatea noastră nu va fi pusă la îndoială în acel moment, dar nu poate fi la fel pentru apariția (epifania) Sa; atunci se va arăta în mod public ce am fost pentru Hristos în viața noastră aici jos. A iubi arătarea Sa, înseamnă a realiza zilnic faptul că vom fi arătați în lumina deplină a prezenței lui Dumnezeu, înaintea tronului lui Hristos, pentru că toată problema responsabilității noastre creștine se leagă de arătarea Sa. Ori Pavel nu aștepta această clipă pentru a fi arătat; el spunea: „*Am fost arătați* lui Dumnezeu și de asemenea sper că am fost arătați și în conștiințele voastre!” (2 Cor. 5:11).

Dumnezeu să ne dea să putem vorbi astfel în tot adevărul. Dacă am greșit, să ne smerim, și avem motiv să o facem în fiecare zi, dar să fim plini de dorința de a fi transformați după chipul lui Hristos și de a fi asemenea Lui când Se va arăta pentru a fi glorificat în sfinții Săi și a fi privit cu uimire în toți cei care au crezut.

„*Descoperirea Domnului Isus*” în v.7 este descoperirea Sa *în glorie*; dar a fost o primă descoperire *în har*. Fiul lui Dumnezeu a coborât în această lume în har pentru a-L descoperi pe Tatăl. El vine, ca și copilăș în iesle; și înaintea păstorilor care își păzesc turmele, ostirea îngerilor celebrează gloria harului Său și buna plăcere a lui Dumnezeu în oameni. El Se prezintă la botezul lui Ioan; cerul se deschide peste El și Duhul lui Dumnezeu se pogoară în har ca un porumbel, asupra Acestui Om. Toată slujirea Sa este cuprinsă în acest cuvânt: „*har după har*”. Moare la cruce, și chiar în locul în care L-a atins judecata, harul este descoperit în plinătatea sa. El înviază, urcă în cer, ne pregătește acolo un loc, și mijlocește pentru noi – toate acestea nu sunt altceva decât har.

În har revine din cer „*ca Mântuitor*”, ca „*Steaua strălucitoare de dimineață*” (Apoc. 22:16), pentru a ne introduce în casa Tatălui. Trăim în timpul acestei descoperiri a harului care va lua sfârșit la venirea Sa. Atunci va începe pentru noi odihna eternă a dragostei. Acesta este subiectul Epistolei întâi către Tesaloniceni: El vine să ne ia și „*vom fi întotdeauna împreună cu Domnul*” (1 Tes. 4:18). Epistola a doua nu ne prezintă descoperirea Sa în har, ci descoperirea Sa în glorie, descoperire care își are punctul de plecare în cer, și nu pe pământ ca cea a harului. Este „*descoperirea Domnului Isus din cer cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc*” (1:7). Îngerii puterii Sale vor fi uneltele Sale pentru a îndeplini judecățile pe pământ în vederea restabilirii Împărăției Sale. Descoperirea Sa în har duce și se termină în Împărăția Sa cerească în care suntem deja mutați prin credință, înainte de a intra în posesia moștenirii noastre; descoperirea Sa în glorie are ca urmare restabilirea Împărăției Sale pământești, în care sfinții cerești vor avea parte cu El. Dar trebuie mai înainte ca să fie dată răzbunarea împotriva a două categorii de oameni (v.8). Mai întâi „*peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu*” Acestea sunt națiunile păgâne care, având prin creație descoperirea eternei puteri a lui Dumnezeu și a divinității Sale, ar fi trebuit să-L recunoască și să-L glorifice în lucrările Lui de aceea sunt „*fără scuză*” (Rom. 1:19,20). Apoi „*peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos*”. Ei reprezintă mărturisirea creștină fără viață.

„*A asculta de Evanghelia*” este un termen care nu se folosește deloc în evanghelizarea actuală. Aceasta din urmă uită adeseori că Evanghelia este alcătuită din două elemente. Primul element este judecata absolută a lui Dumnezeu asupra omului, adevăr pe care-l întâlnim la fiecare pas în Noul Testament. De aceea Dumnezeu spune că „*Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor*” (Rom. 2:16), după Evanghelia Sa. Fără îndoială Evanghelia este vestea bună a harului lui Dumnezeu, dar bazată pe faptul că, omul este complet pierdut, condamnat fără speranță, despărțit de Dumnezeu din cauza păcatului, pentru că nu este „*nici unul care să facă binele, nici unul măcar*”. A recunoaște aceste lucruri, înseamnă „*a asculta de Evanghelia*”. Trebuie ca păcătosul să se supună acestei sentințe, pronunțată asupra omului de Cuvântul lui Dumnezeu (1 Petru 4:17). Aceasta este „*ascultarea credinței*” (Rom. 1:5), pentru că ascultarea Evangheliei este inseparabilă de credință. Niciodată, fără credință, omul nu se crede complet pierdut, și nu va accepta sentința că nu există nimic bun în el. Toate faptele sale religioase arată această necredință. Oamenii, absolut neștiutori în ceea ce-i privește pe ei înșiși, vor să merite ceva de la Dumnezeu. Mulți urăsc Evanghelia lui Hristos, dar cei care au o oarecare conștiință caută să se facă mai buni ca să se pună în regulă cu Dumnezeu. A face aceasta înseamnă la fel de bine a nu asculta de Evanghelia, ca a fi un dușman declarat al Persoanei lui Hristos.

Aici întâlnim al doilea element al Evangheliei. Dumnezeu a venit să caute și să mântuiască, nu pe cei drepiți, ci ceea ce era pierdut. Acesta este harul, prezentat sufletelor, în același timp cu starea lor de pierzare. „A asculta de Evanghelie” înseamnă deci a recunoaște această stare în prezența lui Dumnezeu și a primi vestea bună a harului, „*Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos*” (v.8). În clipa în care Domnul va apărea din cer cu îngerii puterii Sale, toți oamenii care se vor afla în această stare de neascultare – lucru îngrozitor – vor suferi „*pedeapsa, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria țării Sale*” (v.9). Pieirea eternă nu este, cum cred anumiți oameni și cum anunță falșii învățători pentru a-i liniști pe păcătoși, anihilarea păcătosului. Un oraș nimicitor nu este anihilat și conține în continuare materialele ruinei sale. Cei care aparțin mărturisirii creștine fără credință, vor suferi o nimicire eternă departe de prezența Domnului, în întunericul de afară și într-o mizerie fără nume. Vor înțelege atunci că au pierdut o ocazie care nu se va mai ivi niciodată. Jalea este cuvântul potrivit care exprimă ce este nimicirea. Lacrimile disperării țâșnesc din ochii celor dezaprobați; ei doresc să obțină o ușurare care nu va veni niciodată; în furia lor neputincioasă scrâșnesc din dinți împotriva lui Satan care i-a condus la pierzarea lor eternă și nu au, pentru a se hrăni, decât stricăciunea pe care au iubit-o, pe care o vor detesta, dar prea târziu, și care va rămâne etern legată de ei așa cum viermele este legat de putreziciunea cadavrului. Însământătoare perspectivă! Dar, când este vorba de cei răscumpărați, ce contrast! Domnul „*va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut!*” (v.10).

Descoperirea Sa în glorie are două fațete: pe de o parte va fi glorificat prin judecată, pe de altă parte va fi glorificat în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei care au crezut. Privit cu uimire! În ochii Universului vom fi în mod personal mijlocul de a face să fie privit cu uimire în acea zi Cel în care am crezut și pentru care am suferit. Gloria lui Isus care ne-a mântuit, pe noi, dușmanii Săi, care ne-a dat viața eternă, va ieși în relief prin noi când ne va fi introdus în glorie cu El. Când, în „reînnoire”, lumea Îl va contempla pe Domnul gloriei, își va îndrepta privirea către Noul Ierusalim, către Adunarea despre care se spune: Ea coboară „*din cer, de la Dumnezeu, având gloria lui Dumnezeu*” (Apoc. 21:10). Acest Nou Ierusalim va fi, în eternitate, cortul lui Dumnezeu cu oamenii (Apoc. 21.3). Astăzi, Biserica, departe de a fi un subiect de uimire, este un obiect de umilire și de rușine, dar va veni ziua când Domnul va fi privit cu uimire pentru că a reușit, prin toate căile Sale de mântuire, de disciplinare, de sfințire și de judecată, să îmbrace cu gloria Sa niște biete ființe pierdute, sau inconsecvnete și necredincioase ca noi.

Apostolul termină primul capitol cu aceste cuvinte: „*Mărturia voastră față de voi a fost crezută. Pentru aceasta ne și rugăm întotdeauna pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă socotească vrednici de chemare și să împlinească orice bună plăcere a bunătății și lucrare a credinței, cu putere, astfel încât Numele Domnului nostru Isus să fie glorificat în voi, și voi în El, după harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos*” (v.10-12).

Aceste cuvinte: „*voi în El*” înseamnă că suntem glorificați în El înaintea lui Dumnezeu. Această glorificare este desăvârșită, pentru că Dumnezeu ne vede în Persoana Preiubitului Său, după cum se spune: „*Pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat*” (Rom. 8:30). Prin har, suntem glorificați în El în prezent și nu putem fi glorificați mai mult.

Dar, pe de altă parte, Dumnezeu vrea ca „*Numele Domnului nostru Isus să fie glorificat*” în noi, adică purtarea noastră să-L glorifice în absența Lui. El este în cer, dar vrea să fie reprezentat de noi, în această lume, într-un mod care Îl onorează; trebuie ca umblarea noastră să glorifice Numele scump pe care îl purtăm. În ce măsură facem noi aceasta? Contemplând ceea ce este Hristos înaintea lui Dumnezeu, Îl văd în desăvârșirea gloriei Sale; când mă gândesc la ce sunt eu înaintea lui Dumnezeu în Hristos, mă găsesc tot în aceeași desăvârșire glorioasă; dar dacă mă gândesc la felul în care Hristos este glorificat în mine înaintea lumii, aceasta este pentru mine un subiect perpetuu de umilință, pentru că răspund în mod mizerabil la ceea ce Dumnezeu așteaptă de la ai Săi. Pentru ca un asemenea lucru să poată fi realizat în tesaloniceni și ca Numele lui Hristos să fie glorificat în ei, nu era de ajuns să fie legați de Domnul Isus, trebuia ca apostolul să fie „*întotdeauna în rugăciuni pentru ei*” pentru ca Dumnezeu să-i socotească „*vrednici de chemare*”, de această chemare despre care Epistola întâi ne zice. „*Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și gloria Sa*” (2:12). Ori acesta este tocmai subiectul cu care se ocupă primul nostru capitol. Dacă este vorba de o onoare de acordată într-o monarhie, suveranul ascultă persoanele care recomandă candidatul sau mijlocesc în favoarea lui.

Astfel se ruga întotdeauna apostolul pentru tesaloniceni; dar, în cele din urmă, totul depindea de harul puternic al lui Dumnezeu și nu de meritele persoanei. Pentru ca să fie socotiți vrednici de Împărăția și de glorie, trebuia ca Dumnezeu „să împlinească orice bună plăcere a bunătății” (v.11) Sale față de ei – acesta este harul; și orice „lucrare a credinței” în ei – aceasta este puterea. Astfel Hristos poate fi glorificat aici jos, așteptând să fie glorificat în sfinții Săi la arătarea Sa.

Întotdeauna în evlavie va fi glorificat Numele Său în sfinții Săi aici jos. Carnea nu are nici o parte; totul depinde de lucrarea harului în inimile noastre. Într-un cuvânt, numai harul ne poate socoti vrednici de Împărăție și de glorie, în virtutea a ceea ce Dumnezeu face în noi și pentru noi. Nu ne socotește vrednici să intrăm în Împărăția Sa decât după ce a împlinit această lucrare care are ca rezultat gloria.

Dumnezeu să ne dea conștiințe deprinse să umble în chip vrednic de chemarea noastră. Avem un model pentru umblarea noastră în Însuși Mântuitorul nostru. Se putea spune despre El, mult mai adevărat decât despre noi: nu S-a dus la sfatul celor răi și nu S-a așezat pe scaunul celor batjocoritori (Ps. 1:1). Nici una dintre poftele care ne atrag nu avea putere asupra Lui; toată viața Lui era o viață de sfințenie, de renunțare la Sine de smerenie, de sacrificiu, de încredere, de dependență. Astfel vrea să fie glorificat în noi, până în clipa în care vom fi glorificați cu El.

Acest frumos capitol ne face să ne ocupăm cu Hristos. Să-L recitim constant, pentru a fi umpluți de dorința de a-I plăcea, de a-I sluji cu credincioșie până la arătarea Sa!

5. Capitolul 2:1-12

În primul capitol, apostolul vorbise despre ziua Domnului (v.10), și a arătat că în acea zi va veni ca să le plătească celor răi. O întrebare care-i putea tulbura pe tesaloniceni se punea acum. Această zi venise sau avea să vină? În acel timp, Satan asmuțea lumea împotriva copiilor lui Dumnezeu, gândind să-i descurajeze, dar și să-i înșele prin necazuri, făcându-i să admită că ziua Domnului era acolo. În orice vreme Dușmanul caută să distrugă lucrarea lui Dumnezeu în inima celor răscumparați. Îl vedem, în epistole, atacând întotdeauna marile adevăruri care constituie moștenirea noastră spirituală. Astăzi nu și-a schimbat tactica. Că este vorba de răscumpărare, de credință, de dragoste, de înviere, de viața eternă, de existența lui Satan însuși, de eternitatea pedepselor, de cuvântul inspirat, de divinitate sau de umanitatea desăvârșită a lui Hristos, întotdeauna acest Adversar neobosit este la lucru pentru a ne răpi aceste lucruri și pentru a le răpi adesea, vai! sufletelor și conștiințelor copiilor lui Dumnezeu, prin cei care ar trebui să-i învețe. În acest caz, profita de necazul stârnit de el pentru a-i amăgi pe tesaloniceni. Învățători falși le spuneau că ziua Domnului era prezentă; că nu mai era vorba de venirea Domnului pentru a-i lua pe sfinți, și că fuseseră înșelați în speranța lor.

De aceea apostolul arată acestor creștini, în pericol de a fi clătinați, că trei evenimente trebuie să preceadă ziua Domnului: primul este venirea, parusia lui Hristos, al doilea lepădarea de credință, al treilea arătarea omului păcatului. De aceea atâta timp cât aceste trei lucruri nu au avut loc, arătarea Domnului Isus este imposibilă. Pentru că, dacă este adevărat că nici un eveniment nu *trebuie* să preceadă venirea Sa, este adevărat și că o întreagă serie de evenimente ne despart de arătarea Sa.

Aceste adevăruri sunt expuse în detaliu în capitolul nostru, în același timp cu caracteristicile lui Anticrist. Nici o parte din Cuvânt, în afară de Apocalipsa și de Epistola întâia a lui Ioan, nu ne vorbește în chip atât de clar despre raporturile acestui om al păcatului cu creștinătatea.

Va veni o zi în care Domnul, care îi consideră pe sfinți ca pe cel mai scump giuvaier, Se va răzbuna pe cei care i-au chinuit și i-au asuprit, și va face să cadă ca judecată asupra capului dușmanilor Săi toate nedreptățile comise împotriva aleșilor Săi. Dar acea zi, cum am văzut în cap.1, este în același timp ziua glorioasă în care cei care au suferit pentru El își vor primi răsplata. În acea zi vor avea odihnă și Domnul Însuși, Martorul credincios, va vedea arătarea propriei Sale glorii, căreia de atunci înainte nu-i va lipsi nimic. Atunci sfinții se vor arăta cu El în glorie. Gloria Sa va străluci și în răscumparații Săi și în executarea judecăților Sale, fără care nu ar fi desăvârșită, pentru că fără ele dreptatea și sfințenia unui Dumnezeu care are oroare de rău, nu ar fi dovedite.

Oamenii vorbesc mult despre bunătatea lui Dumnezeu, dar caută în acest chip să-și ascundă dreptatea Sa, care îi neliniștește. Nesocotind sfințenia lui Dumnezeu, ei înjosesc dragostea Lui la

indiferența față de păcat. Nu vor să știe că Cel care este dragoste este și lumină, și nu poate să o împace pe aceasta cu întunericul!

Ziua Domnului este cea în care puterea satanică care s-a ridicat împotriva lui Hristos va fi definitiv zdrobită prin „*arătarea venirii Sale*”. Caracterul lui Satan se va rezuma în venirea unui om, omul păcatului, în timp ce caracterul lui Dumnezeu s-a descoperit în venirea celui de-al doilea Adam, Omul sfânt, dependent și ascultător până la moarte de cruce. Capitolul 2 pune înaintea ochilor noștri toate caracteristicile Celui rău și ne arată cât de drept va fi ca acest Dușman al lui Dumnezeu și al lui Hristos să sufere o soartă mai rea decât a celor mai mari păcătoși și să fie aruncat de viu în iazul de foc și de pucioasă, el care a îndrăznit să se lege de Persoana Fiului lui Dumnezeu din cer.

„*Vă rugăm dar, fraților, pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră împreună la El, ca voi să nu vă lăsați clătinați în gândire, nici să nu vă tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă, ca de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi prezentă*” (v.1,2).

Am spus, este singura dată când venirea Domnului, parusia Lui, este menționată separat în această epistolă. Venirea Sa era primul adevăr pe care tesalonicenii îl aveau de reținut aici, în prezența vicleniilor lui Satan pentru a-i induce în eroare. Îndemnul apostolului se referă la un lucru pe care-l cunoșteau foarte bine. Epistola întâi nu le prezentase pe larg venirea Domnului Isus pentru a-i răpi pe sfinții Săi și a-i aduna lângă El? Apostolul are grijă să le aminească acest pasaj, de teamă să nu-i vadă părăsindu-l. Dacă îl rețineau, tot efortul lui Satan de a-i înșela, era anulat. Ultimul capitol al Epistolei întâi, făcuse să reiasă diferența dintre venirea Domnului pentru ai Săi și ziua Domnului pentru lume, arătând că aceste două lucruri erau întrutotul distincte, dar formând un singur tot când era vorba de sfinți. În al doilea capitol al Epistolei a doua, deși menționând diferența esențială între venirea și ziua Domnului, are grijă să facă să reiasă legătura dintre ele, numind-o pe aceasta din urmă „*arătarea venirii Sale*” (v.8). Chiar acest termen implică faptul că la venirea (parusia) Sa, nimeni în afară de ai Săi nu-L va vedea, în timp ce „*orice ochi Îl va vedea*” la arătarea Sa (Apoc. 1:7).

Pavel îi îndeamnă pe tesaloniceni să nu se lase „clătinați în gândire” (v.2). Acesta era, într-adevăr, ceea ce Satan vroia să facă. Apostolul ține piept Dușmanului pentru copiii lui în credință. Satan profita de ispita pe care o provocase, pentru a le răpi speranța. Ea nu avea, într-adevăr, nici un motiv de a exista, dacă treceau prin strâmtorările zilei Domnului. Observați cu ce îndrăzneală și cu ce viclenie mincinoasă caută Satan să-i înșele pe creștini. Pe de o parte, stârnește lumea împotriva lor, pe de alta caută să le distrugă credința și speranța. El este aici și leul care răcnește și șarpele cel vechi, abil în a seduce copiii lui Dumnezeu. Ceea ce făcea Satan atunci, face și astăzi. În tulburarea actuală a națiunilor, de câte ori am auzit această întrebare: „*Nu traversăm timpurile profetice ale sfârșitului și ultimile judecăți ale lui Dumnezeu asupra lumii?*” Aceasta nu este altceva decât o viclenie a Dușmanului pentru a întoarce gândurile oamenilor de la venirea și de la vremea de har.

Mai observați abilitatea adversarului de a semăna tulburarea și neîncrederea în suflete. Apostolul zice: „*nici prin duh*” (v.2). Acești falși învățători – erau mulți în acel timp – asemenea profeților falși în poporul lui Israel, pretindeau inspirație pentru a proclama că ziua era prezentă.

- „*Nici prin cuvânt*” : Într-un timp în care Cuvântul lui Dumnezeu nu era complet încă, ei aveau pretenția de a da, în discursurile lor, gândul lui Dumnezeu cu privire la evenimentele sfârșitului.

- „*Nici prin epistolă, ca de la noi*” : Falsificarea scrierilor inspirate era un lucru pe cât de obișnuit pe atât de odios, din primele timpuri ale Bisericii. Epistole , așa-zis ale lui Pavel, contrafăcute întrutotul, erau răspândite printre creștini și Pavel, pentru a-i pune în gardă împotriva acestor falsificatori ai Cuvântului lui Dumnezeu, își semna toate epistolele cu propria sa mână. Susținute de comentarii și de interpretări, aceste epistole false tulburau sufletele, introducând în ele nesiguranța cu privire la speranța creștină, și căutau să desființeze învățăturile inspirate date mai înainte. De aceea are grijă Pavel să zică, în v. 15 din capitolul nostru, că numai cuvântul și epistola sa aveau autoritate.

Apostolul dă o a doua dovadă (prima era că venirea Domnului nu avusese încă loc) care contrazicea și reducea la nimic toate afirmațiile Dușmanului: lepădarea de credință nu venise încă. Ori ea trebuie neapărat să preceadă ziua Domnului. Lepădarea de credință este părăsirea completă a credinței și a doctrinei creștine, într-un cuvânt, a creștinismului. Principiile subversive s-au dezvoltat mult de atunci, totuși lepădarea completă de credință nu a avut încă loc în zilele noastre, dar o vedem pregătindu-se din ce în ce mai mult. Negarea inspirației Scripturilor este începutul ei fatal, negarea

divinității lui Hristos și a existenței lui Dumnezeu Tatăl este punctul în care va ajunge. (Lepădarea de credință iudaică Îl va renega pe Dumnezeu suveran și pe Mesia). Apostolul face deci cunoscut aici că lepădarea de credință va avea loc înainte de arătarea Domnului. A treia dovadă, că ziua Domnului nu era prezentă era că „omul păcatului” care întrupa această lepădare de credință și va fi reprezentantul ei pe pământ, nu fusese încă descoperit. Acest om al păcatului este numit Antihrist în Epistola întâi a lui Ioan, nume care nu îi este dat decât acolo. Antihristul, așa cum îl prezintă Ioan, întrupează duhul de împotrivire față de Hristos și învață doctrine subversive creștinismului. De aceea „s-au ridicat mulți antihriști” (1 Ioan 2:18) ale căror doctrine false pregătesc venirea acestui om.

Regăsim acest personaj cu alte caracteristici în diferite părți ale Cuvântului. În capitolul 13 din Apocalipsa este prezentat ca a doua fiară. O primă fiară, Imperiul Roman întrupat în conducătorul lui, va ieși din mare, din anarhia popoarelor. A doua fiară, lepădarea de credință, întrupată în Antihrist, va ieși din pământ, din lumea organizată. Ea va avea două coarne asemenea unui miel, o putere temporară și puterea religioasă, având o îndepărtată analogie cu puterea papală de altădată. Știm că Antihristul va face să i se aducă închinare la Ierusalim, că-și va întemeia puterea spirituală asupra întregii lumi apostate de atunci, în legătură cu prima fiară, Imperiul Roman, înviat sub forma Confederației latine, și va introduce pe de o parte idolatria *statului*, reprezentată de imaginea fiarei, și idolatria omului în propria sa persoană. Acest „nelegiuit” (numit și „falsul profet” în Apoc.19:20), „*omul păcatului, fiul pieirii, care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare, încât el însuși se așează în templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine că este Dumnezeu*” (v.3,4). În Apoc. 13, îl vedem făcând semne mari, prin care iudeii care „cer semne” (1 Cor.1.22) sunt înșelați; capitolul nostru face de asemenea mențiune despre această caracteristică (v.9). În Apocalipsa, uzurpând puterea lui Dumnezeu în această lume, el face, ca Ilie, „să se coboare chiar foc din cer înaintea oamenilor” (Apoc. 13:13), astfel încât să-i convingă că dispune după plac de puterile cerului. La sfârșitul Apocalipsei, când Domnul iese din cer ca să distrugă națiunile, fiara și falsul profet sunt amândoi „aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă (Apoc.19:20).

În cartea lui Daniel, același Antihrist are un alt nume. Iată ce citim în cap.11:36: „Și împăratul va face după voia sa și se va înălța și se va mări mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor”. El este considerat în acest pasaj sub caracterul său iudeu ca putere temporală, dar ca fals Mesia și Adversar al Domnului, Dumnezeu suveran, deși idolatru el însuși în felul său (v.36-39). Poporul evreu îl va accepta, îl va proclama ca împăratul său, în loc să se întoarcă la Hristos; el nu va avea vreo piedică în ceea ce privește voia sa; va fi hulitor și va prospera până ce se va împlini mânia. Deci îndeosebi ca împărat și ca fals Mesia este el prezentat în Daniel. Găsiți același personaj în Isaia 9:15, el este „*profetul care învață minciuni*”. În Psalmi este constant numit „*Cel rău*”.

Epistola noastră nu-l prezintă în caracterul lui regesc, ci numai sub imaginea unei puteri spirituale satanice care îi înșeală pe oameni, este deja de mult timp la lucru în această lume și se va întrupa la sfârșit în omul păcatului în raport nu cu poporul evreu, ci cu creștinătatea. Totuși faptul că „*se așează în templul lui Dumnezeu*” introduce aici legătura între caracterul său reprezentând lepădarea de credință iudaică și ceea ce ni se spune despre raporturile sale cu creștinătatea apostată.

Toate aceste principii ale lui Antihrist sunt la lucru astăzi. Doctrina care îl înalță pe om și-l zeifică este acceptată acum de mii de suflete. Când se va arăta în deplina ei întindere infernală, oamenii se vor prosterna înaintea „Supraomului” care pretinde că este Dumnezeu. Atunci Se va arăta Domnul din cer, rezervând o soartă teribilă celor doi reprezentanți ai lepădării de credință finale; atunci gloria Celui care va arăta dreptatea și sfințenia Sa plătind, și harul Său răsplătind, se va arăta, și creația întreagă va fi eliberată de robia stricăciunii pentru a gusta libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu.

6. Capitolul 2:1-12

Spunem adesea pe bună dreptate că ceea ce poate face sufletele noastre fericite, este să fie ocupate numai cu Domnul și cu lucrurile minunate pe care le avem în El. Dar se întâmplă adesea și ca Dumnezeu, pentru a ne arăta adevăratul caracter al mediului în care avem de umblat, să treabuiască să ne facă o prezentare solemnă a ceea ce este lumea și să ne arate sfârșitul ei. Aceasta

este în parte cauza pentru care începutul acestui capitol conține o descriere atât de detaliată a evenimentelor profetice, și ne face să ne gândim numai la rău. Era important ca tesalonicenii să nu mai fie tulburați, nici înșelați. Duhul lui Dumnezeu le dezvăluie ce este lumea, ascunsă sub aparențele frumoase cu care se mândrește și se va mândri din ce în ce mai mult. Satan se prezintă adesea ca un înger de lumină: acesta va fi rolul jucat de Antihrist înaintea oamenilor.

Capitolul 2 este împărțit în două părți.

Prima cuprinde versetele 1-12, a doua versetele 13-17. Prima pune înaintea noastră domnia prințului întunericului, a doua ne introduce în lumina deplină înaintea lui Dumnezeu. La începutul capitolului aflăm ce face Satan împotriva noastră, la sfârșit, ceea ce Dumnezeu, în harul Său nemărginit, a făcut pentru noi: mântuirea glorioasă pe care ne-o aduce și care va fi săvârșită prin venirea Domnului; felul în care Dumnezeu a obținut această mântuire pentru noi, în sfârșit mângâierea noastră eternă în posesia binecuvântărilor pe care le avem în Hristos. Când citim acest capitol de la un capăt la altul, contrastul între partea copiilor lui Dumnezeu și cea a oamenilor este evident, cu atât mai mult cu cât prezentul și viitorul luminos al celor dintâi se detașează pe fondul întunericului absolut care este caracterul și partea lumii.

Dumnezeu nu ne dă fără motiv avertizarea din aceste prime versete, pentru că din timpurile noastre sunt deja mulți antihriști, și suntem chemați să distingem, pentru a ne despărți de el, duhul lumii care conduce astăzi lumea spre apostoazia finală.

Antihrist, omul păcatului, nelegiuitul, are trei caracteristici: El este mai întâi *fiul* pieirii. Pieirea l-a născut, ca să zicem așa: el este produsul imediat al infernului și se va întoarce la pieirea din care a ieșit. Viața lui începe prin pieire când se ridică împotriva a tot ce este vrednic de închinare în această lume și se termină prin ea când Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale.

În al doilea rând, el se împotrivesc și se ridică împotriva a tot ce se „*numește* Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare”. Aceste cuvinte, să nu ne îndoim, cuprind (ca cele din Dan.11:36) divinitățile idolatre, ca și adevăratul Dumnezeu. Omul păcatului vrea să nimicească toate religiile existente, pentru a le înlocui cu o „religie nouă al cărei autor, țință și centru este el. El suprimă tot ce este vrednic de închinare pentru a-l înlocui cu propria sa persoană. Nu îngăduie nici măcar ca oamenii să se închine înaintea idolilor lor.

În al treilea rând, *el se ridică* împotriva lui Dumnezeu Însuși, „*încât el însuși se așează în templul lui Dumnezeu (la Ierusalim), prezentându-se pe sine că este Dumnezeu*”. Distrugând orice religie, nu îngăduie decât una singură, cultul lui însuși, omul devenit Dumnezeu, a cărei idee a adus-o în lume filozofia germană. În Apocalipsa el pune semnul fiarei pe fruntea și pe mâna tuturor închinătorilor săi. Cei care nu vor primi acest semn vor fi martirii sfârșitului care vor avea parte de „prima înviere” și vor fi primiți în gloria cerească în care sfinții și Biserica le-o vor fi luat-o înainte la venirea Domnului.

Apostolul adaugă: „*Nu vă amintiți că, fiind încă la voi, vă spuneam aceasta?*” (v.5). Nu vedem, nici în Fapte, nici în Epistola întâi, că apostolul le-ar fi vorbit despre aceasta, dar aflăm de aici: „*Și acum știți ce-l oprește ca să fie descoperit la timpul Său*” (v.6). Aceasta era o chestiune importantă: sufereau persecuții, dar *ei* știau ce oprea arătarea omului păcatului. *Noi* am putea să punem în discuție ce îl oprește acum; tesalonicenii știau atunci. În timpul în care le scria Pavel, era o autoritate stabilită de Dumnezeu în această lume, având, oricât de rea, puterea de a opri ultima desfășurare de putere satanică, arătarea omului păcatului. Acest om nu trebuia să apară decât sub un nou regim, în timpul hotărât de Dumnezeu. Tesalonicenii trăiau toți sub stăpânire romană, sub cea a patra monarhie a națiunilor, cărora Dumnezeu Însuși le încredințase autoritatea. Cele patru stăpâniri fuseseră încredințate păgânilor, ca urmare a necredincioșiei lui Israel, și acum totul trebuia să fie supus celui de-al patrulea îngrozitor imperiu sub care Israel era atunci în robie. Dumnezeu dăduse Romei stăpânirea și puterea. Ce-a făcut ea cu ele? Fără îndoială, Roma, deși oprindându-l pe Israel, i-a permis să restaureze în mod splendid templul său reconstruit, dar necazul tesalonicenilor, ieșiți din păgânism, era autorizat, dacă nu stărnit, de același imperiu. Și totuși, chiar în clipa în care aceste lucruri se împlineau sub această stăpânire, Dumnezeu o menținea.

În zilele în care trăim, nu Imperiul Roman mai are puterea (o va regăsi); și aceasta explică cuvintele vagi: „ce-l oprește”, care se pot aplica tuturor timpurilor. Dar, la urma urmei, știm astăzi ce-l oprește, așa cum tesalonicenii știau atunci. Dumnezeu a lăsat altor guvernări autoritatea în această lume; găsim pretutindeni (dar nu se va mai găsi întotdeauna) o organizație civilă, militară, politică, religioasă, pe care Dumnezeu o recunoaște, deși având oroare de tot ce s-a făcut din ea; se găsesc încă puteri rânduite de Dumnezeu, recunoscute de El și prin care (dar nu pentru mult timp) pune frână ultimei desfășurări a răului, apostaziei finale. După aceste organizații care, în ziua de astăzi, se îndreaptă cu rapiditate spre sfârșitul lor, și se vor cufunda în anarhie (după cum Rusia oferă exemplul astăzi (*)) Imperiul Roman care era, de fapt, ceea ce-l oprea atunci, va reapare, de data aceasta nu instituit de Dumnezeu, ci reînviat de Satan, și în loc de a-l opri, îl va favoriza pe Antihrist și se va sprijini pe el. Sub acest imperiu Roman reînviat, nimic nu va mai opri descoperirea omului păcatului.

(*) În 1917

„Pentru că taina nelegiurii lucrează deja” (v.7). Întâlnim în Cuvânt multe taine descoperite credincioșilor, dar nu vreau să menționez aici decât două dintre ele: taina evlaviei și taina nelegiurii.

1 Timotei 3:16 ne învață despre taina evlaviei: „Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie”.

Taina nelegiurii este secretul oricărei nelegiurii care va birui în lume și care se pregătește deja: omul independent de Dumnezeu și substituindu-se Lui, părăsirea lui Isus Hristos. Hristos, taina evlaviei, ne-a fost predicat; Îl cunoaștem și credem în El și relația noastră cu Dumnezeu depinde de această cunoaștere. Taina nelegiurii nu este încă descoperită, dar Dumnezeu ne avertizează că va fi. Creștinătatea vorbește acum mult mai mult de morală și de fapte umanitare decât de Persoana lui Hristos și pretinde tot mai mult că se lipsește de o religie descoperită. Acest rău a luat deja rădăcini adânci în lumea mărturisitoare care ne înconjoară. Când vom fi luați în întâmpinarea Domnului în cer, această taină va fi deplin descoperită: „lucrează deja, numai până când cel care o oprește acum va fi luat din cale” (v.7). Sunt deci două lucruri: ce oprește și cel care oprește. Ce oprește: o autoritate, recunoscută de Dumnezeu în această lume, oricât de rea și de coruptă poate ea să fie, și diferind după epoci. Ea împiedică ziua lui Antihrist să vină înainte de clipa hotărâtă de Dumnezeu, dar dacă în ziua de azi ne este oarecum greu să o distingem, este Cel care o oprește, și pe Acela Îl cunoaștem deplin. Este Duhul Sfânt, Duhul Sfânt în și cu Biserica, pentru că nu se desparte niciodată de Adunarea Trupului și Mireasa lui Hristos, nici de fiecare creștin în mod individual. Duhul Sfânt, Persoană divină coborâtă în această lume, locuind în Adunare și în fiecare dintre noi, oprește încă. Când va urca din nou în sfera Sa cerească, „va fi luat din cale” – dar nu se va întoarce acolo singur, pentru că a venit aici jos ca să facă, să zicem așa, corp comun cu Biserica, și cu fiecare copil al lui Dumnezeu. Iată de ce citim la sfârșitul Apocalipsei: „Duhul și Mireasa spun: Vino!” (Apoc. 21:17). În aceeași clipă în care Duhul care oprește „va fi luat din cale”, toți credincioșii vor fi departe, cu El. Aceasta este, cred, eu, motivul pentru care Cuvântul zice: „cel” în loc de „Duhul”. Mireasa lui Hristos, de care este nedespărțit, se va duce, fiind condusă de această a treia Persoană a Trinității, în întâmpinarea Domnului în văzduh.

„Și atunci va fi descoperit acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale și-l va desființa prin arătarea venirii Sale” (v.8). Știm că aceasta va avea loc atunci când Domnul va coborî din cer cu toți sfinții Săi ca să facă judecată pe pământ și să restabilească pe el domnia Sa. În versetele 9 și 10, apostolul descrie felul în care se va prezenta Antihrist: „A cărui venire este potrivit lucrării lui Satan, în orice putere și semne și minuni ale minciunii, și în orice amăgire a nedreptății pentru cei care pier”. Remarcați contrastul între venirea lui Antihrist și venirea lui Hristos. Isus vine prima dată această lume, Cel mai smerit dintre cei smeriți, om dependent, ascultător, pentru a lua loc în mijlocul păcătoșilor, într-un devotament absolut și divin, pentru a putea fi Mântuitorul lor. La un moment dat, când Cel care oprește va fi luat din cale și când va fi bătut ceasul pentru arătarea Celui Rău, celălalt om vine de asemenea. Când vine Domnul, Se descoperă prin lucrări de putere ale harului, deoarece (cu excepția unuia singur, blestemarea smochinului, care a fost un semn al judecății) toate semnele sale au fost semne de dragoste și de eliberare. Se zice

despre El: „Isus Nazarineanul, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere și minuni și semne, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru” (Fapte 2:22). Lumea L-a respins, dar un alt om, creatură a lui Satan, vine în propriul său nume și oamenii îl vor primi. Vor zice: Este Mesia așteptat care vine la noi, și toți vor fi uimiți înaintea lui. Va face, înaintea poporului, în aparență aceleași „lucrări de putere și minuni și semne ca Hristos, dar acestea vor fi lucrări de putere ale *minciunii*, provenind de la tatăl minciunii. Domnul pune în valoare prin lucrările Lui de putere, harul și puterea lui Dumnezeu; Cel rău le va face pentru a se înălța pe el însuși în mândria lui nemărginită și pentru a i se aduce închinare. Toate lucrările de putere ale Mântuitorului erau însemnate cu pecetea dragostei și a adevărului, fără nici o amăgire. Ele toate arătau adevărul despre starea omului și prezența lui Dumnezeu în har. Lucrările de putere ale lui Antihrist vor avea ca și caracteristică iluzia cu o aparență de realitate, și scopul lor va fi să amăgească și să înșele sufletele; aceste lucrări de putere îi vor amăgi pe „cei care pier, pentru că ei n-au primit dragostea adevărată, ca să fie mântuiți” (v.10). Acest pasaj este deseori greșit interpretat. Ca și când ar zice că *Dumnezeu nu le-a dat* dragostea adevărată, ceea ce s-ar apropia de doctrina calvinistă a predestinării, dar el nu zice nimic asemănător. Dragostea adevărată este dragostea care aparține adevărului. Dumnezeu nu părăsește niciodată caracterul Său de Dumnezeu adevărat, pentru a fi un Dumnezeu al dragostei, nici caracterul Său de Dumnezeu al dragostei pentru a fi un Dumnezeu al adevărului. Când Evanghelia fusese vestită acestor apostoli ai sfârșitului, nu o primiseră, nici nu o voiseră să o accepte. Respinseseră ascultarea credinței adevărului, care condamnă, și dragostea care-i mântuiește pe păcătoși.

Resursele harului oferit unor ființe pierdute nu-i tentaseră. Această dragoste a adevărului, noi, creștinii, am primit-o, după cum vom vedea în a doua parte a acestui capitol (v.11,12). Modul de a primi mântuirea este să crezi adevărul, într-un cuvânt, este credința. Nu trebuie altceva. Sufletele care sunt pierdute etern ar fi putut primi această mântuire printr-o simplă credință, dar necrezând adevărul, va fi prea târziu pentru ele. Cuvântul, observați, nu face nici o excepție pentru toate ființele responsabile care n-au ascultat adevărul prin credință. Ultimul cuvânt al istoriei lui Antihrist și al partizanilor lui, este că toți vor pieri, fără ca unul singur să fie cruțat. Cât de urgent deci este să prezentăm „dragostea adevărului” păcătoșilor ca să fie „smulși din foc” și puși la adăpost de mânia viitoare!

7. Capitolul 2:13,14

La sfârșitul acestui capitol nu este decât lumină, în contrast cu începutul care ne face sumbra prezentare a fiului pieirii și a celor care pier pentru că l-au ascultat. De aceea apostolul părăsește cu bucurie subiectul judecăților care formează substanța propriu-zisă a Epistolei a doua, pentru a celebra rezultatele harului lui Dumnezeu față de creștinii din Tesalonic.

„Iar noi suntem datori să mulțumim lui Dumnezeu întotdeauna pentru voi, frați preaiubiți de la Domnul, că Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire, în sfințirea Duhului și în credința adevărului la care v-a chemat prin Evanghelia noastră, spre dobândirea gloriei Domnului nostru Isus Hristos” (v.13,14).

În primul rând apostolul mulțumește lui Dumnezeu, și această situație se repetă deseori în epistolele sale. Îl vedem mulțumind pentru credința sfinților, pentru dragostea lor, pentru alipirea inimii lor de Evanghelie, dar și pentru darurile abundente care le-au fost împărțite, pentru că sunt situații când nu putem mulțumi pentru starea creștinilor.

Dacă nu luăm în considerare decât Epistolele către tesaloniceni, apostolul mulțumește de două ori în fiecare dintre ele. În Epistola întâi, în cap.1:3, mulțumește pentru toate roadele vieții divine în ei, roade care îi furnizează dovada alegerii lor. În cap.2:13 mulțumește deoarece cuvântul său, când nu era încă scris, fusese pentru ei nu un cuvânt al oamenilor, nici chiar cuvântul unui apostol eminent, ci adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Când nu era încă predicat, era deja recunoscut de credincioși ca atare; a pierdut acest caracter de când a fost scris? Doctrina nesăbuită care are trecere astăzi la o anumită masă de teologi care, înainte de a-i învăța pe alții, ar fi trebuit să înceapă prin a se pune pe ei înșiși în școala Duhului lui Dumnezeu, această doctrină: „Cuvântul lui Dumnezeu nu este cuprins în Sfintele Scripturi”, este diametral opusă la tot ce ne învață Dumnezeu. Când Domnul le vorbea iudeilor despre Cuvântul lui Dumnezeu, vorbea despre Scripturi, și la fel

apostolii. Într-o mulțime de pasaje, Scripturile sunt prezentate ca adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu în care putem avea deplină încredere. Dacă nu ar fi astfel, la ce am fi reduși astăzi? Nu mai avem un apostol inspirat pentru a prezenta acest Cuvânt urechilor noastre, dar avem, pentru a ne sprijini, Scripturile, scrierile care au completat acest Cuvânt.

Epistola a doua conține de asemenea două mulțumiri. În cap.1.3, apostolul mulțumește pentru credința și dragostea lor, pentru că era la ei, cum am văzut, o creștere și o dezvoltare a acestor virtuți prețioase. Aici (2:13) Pavel zice: „Noi suntem datori să mulțumim lui Dumnezeu întotdeauna pentru voi, frați preaiubiți de Domnul, ca Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire”.

Mulțumește lui Dumnezeu pentru libera alegere prin care Lui I-a plăcut, de la început, să-i desemneze pe tesaloniceni pentru mântuire. În Epistola întâi, faptele lor făceau să fie recunoscuți ca aleși; apostolul mulțumește aici pentru că alegerea lor depindea în întregime de Dumnezeu, în contrast cu pieirea eternă a celor care nu voiseră să primească mântuirea. Lucrarea împlinită în favoarea lor, arată cât de iubiți erau de Domnul tesalonicenii, atunci când nu erau vrednici de o soartă mai bună decât poporul din care ieșiseră. Mântuirea lor depindea numai de dragostea lui Dumnezeu. Apostolul zice puțin mai departe: „Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit” (v.16). De aceea acești creștini, altădată idolatri, în întregime străini de mântuire și fără Dumnezeu în lume, fuseseră dintotdeauna ținta dragostei Domnului și dragostei Tatălui. Aceste ființe nenorocite deveniseră, prin credință, copii ai lui Dumnezeu; suferiseră necazul pentru El, și dragostea lui Dumnezeu avusese ocazia să se arate cu atât mai mult în inimile lor. Dragostea Tatălui și a Fiului se odihnea peste ei.

Cu toate acestea apostolul nu caută motivul acestui har în purtarea lor. Este adevărat că, dacă umblăm în teamă de Dumnezeu și în evlavie, vom fi țintele unei mărturii speciale a dragostei Tatălui și a Fiului (Ioan 14.23). Tatăl al cărui copil este neascultător nu-i poate arăta mulțumirea și dragostea sa, dar găsim aici un cu totul alt adevăr. Apostolul se ocupă doar cu faptul că Dumnezeu, în harul Său infinit, îi alesese „de la început pentru mântuire”. Aceasta era ținta Sa din timpurile eterne. Dumnezeu care vede sfârșitul de la început, știa unde va duce calea omului responsabil; cunoștea dinainte teribilele consecințe ale păcatului său: - dar Dumnezeu avea în vedere, nu să-l facă fericit pe omul nevinovat, în paradisul pământesc (pentru că scopul Său nu este fericirea pe pământ a unui om care nu cunoaște binele și răul, chiar dacă această fericire trebuia să dureze la nesfârșit), ci să-l facă pe om sfânt ca El, etern și desăvârșit fericit ca El, în cer.

„Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire ... spre dobândirea *gloriei* Domnului nostru Isus Hristos”.

Să înțelegem bine ce înseamnă acest cuvânt: *mântuirea*. Vedem multe suflete fericite de a fi primit iertarea păcatelor lor, și prin această fericire începe prin urmare orice răscumpărat. Lucru infinit de prețios, într-adevăr, pentru un suflet convins de vinovăția sa înaintea lui Dumnezeu, de a afla că Dumnezeu a făcut o lucrare prin care toate păcatele au fost îndepărtate! În 1 Cor. 15:55,56, apostolul descrie păcatul ca boldul morții care, asemenea unui scorpion veninos, a lovit omul. Acest venin, ca un foc infernal, pătrunde în venele nefericitului care este atins de el. Cine va putea descrie mizeria eternă a omului pe care păcatul l-a dus la moarte pentru că a refuzat să primească harul? Dar iată că boldul morții fiind îndepărtat, nenorocirea eternă care era urmarea sa, a dispărut! Păcatul fiind iertat, nu mai există înaintea lui Dumnezeu și nu va mai fi niciodată vorba de el. Desființarea păcatului este deja un lucru împlinit pe cruce pentru credincios. Iertarea păcatelor este deci un lucru mare și minunat; este mântuirea, dar nu toată mântuirea. Ce s-a întâmplat pentru un asemenea om cu consecințele păcatului? Au dispărut! Dumnezeu a făcut dreptate prin judecată, și această sentință L-a atins pe propriul Său Fiul pe cruce. Această judecată este în urma noastră; trebuie să ne întoarcem ca să o vedem apăsând toată asupra Celui Drept când a luat locul nostru. Judecata a fost atât de completă, a mistuit atât de deplin Jertfa de pe altar încât crucea rămâne goală de aici înainte. Pentru noi, mânia a trecut; mânia nu mai este! Moartea va fi înghițită de biruință, dar puterea ei a dispărut deja; victoria ne aparține deja. Ușa de bronz care trebuia să se închidă pentru noi pentru totdeauna este sfărâmată pentru totdeauna prin învierea lui Hristos. Ea a devenit calea larg deschisă prin care intrăm în prezent în casa Tatălui.

Satan Însuși nu mai are nici un drept asupra noastră. Fără îndoială ne poate amăgi, deoarece carnea din noi neschimbându-se, este capabilă să asculte, dacă ne lipsește vigilența, propunerile

Ispitorului; dar nu mai suntem niciodată obligați să-l ascultăm, nemaifiind sclavii săi, fiind eliberați de sub stăpânirea sa pentru a fi puși în libertate. Cu păcatele mele, puterea tiranică a Diavolului a dispărut.

Înțelegând prin credință acest mare fapt că păcatele noastre sunt îndepărtate pentru totdeauna, posedăm înaintea lui Dumnezeu o dreptate pe care El se declară obligat să o accepte, dreptate care ne aparține prin faptul că Dumnezeu L-a îndreptățit pe Cel care a fost făcut păcat pentru noi, înviindu-L dintre morți și făcându-L să se așeze la dreapta Sa. Astfel suntem făcuți dreptatea lui Dumnezeu în El.

Mântuire minunată! Și totuși rămâne să mai menționăm încununarea. Suntem mântuiți, dar planul etern al lui Dumnezeu față de noi merge mai departe decât îndreptățirea. El vrea să ne introducă în glorie: „Spre dobândirea *gloriei Domnului nostru Isus Hristos*”. Această glorie nu este o glorie inferioară gloriei Sale. Astfel mântuirea noastră începe la crucea lui Hristos și se termină în gloria Sa. Această glorie va fi desăvârșirea divină, absolută, etern pusă în evidență și contemplată de toți, în Omul Hristos Isus. Vom lua parte la ea cu Fiul Omului contemplând gloria Sa unică, aparținându-I numai Lui ca Fiu etern al lui Dumnezeu.

Tot acest lucru este *mântuirea*!

Putem înțelege că apostolul își pleacă genunchii înaintea Tatălui și Domnului nostru Isus Hristos, văzând că această mântuire nemeritată, deoarece tesalonicenii nu făcuseră nimic pentru a o obține, le aparținea de aici înainte prin libera alegere a harului!

„La care v-a chemat prin Evanghelia noastră”: într-adevăr, *prin Evanghelia* ne-a chemat Domnul la această mântuire.

Evanghelia cuprinde două mari subiecte: primul este *adevărul*; al doilea, *harul*.

Evanghelia ne descoperă starea omului despărțit de Dumnezeu de păcat și judecata lui Dumnezeu asupra acestei stări. Acesta este adevărul: omul, atins de el, se recunoaște păcătos și pierdut. Dar aceeași Evanghelia îi deschide comoara resurselor divine descoperindu-i că Dumnezeu drept este și Dumnezeuul harului. Când este vorba de mântuire, harul și adevărul, venite prin Isus Hristos, sunt inseparabile. Am fost *chemați și aduși la Dumnezeu* de Evanghelia care are acest dublu caracter. Dar, dacă este vorba de responsabilitate, aceste caractere sunt disociate și cel care a refuzat mântuirea va avea de a face odată cu judecata fără iertare a Dumnezeului adevărului.

Ori această Evanghelia nu este altceva decât *Cuvântul lui Dumnezeu*. Despre el se spune mai întâi: „cuvântul *adevărului* Evangheliei” (Col.1:5); „cuvântul *adevărului*, Evanghelia mântuirii voastre” (Ef.1:13); „Sfințește-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este *adevărul*” (Ioan 17:17). Despre el se spune apoi: „Evanghelia *harului* lui Dumnezeu”; „Cuvântul *harului* Său” (Fapte 20:24,32); și în sfârșit „Ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei *harul lui Dumnezeu în adevăr*” (Col.1:6). Și, ca încununare a tot, despre el se spune: „Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu” (1Tim.1:11).

Evanghelia se rezumă deci, cum tocmai am văzut, la aceste trei cuvinte: *Adevărul, harul, gloria*.

După ce a dezvoltat, în Evanghelia, imensul plan al lui Dumnezeu cu privire la noi, din eternitatea trecută până la gloria eternă, apostolul menționează cele două moduri prin care lucrează Dumnezeu pentru a-Și împlini planul.

„V-a ales de la început pentru mântuire, în *sfințirea Duhului* și în credința adevărului” Aceste două mijloace sunt lucrarea făcută în inimile noastre. Mai întâi „sfințirea Duhului”. De când Cuvântul atinge conștiințele noastre, Duhul Sfânt ne pune deoparte pentru Dumnezeu. Această sfințire este primul lucru produs în sufletul păcătosului care primește Evanghelia. Duhul lucrează în inimă ca să producă în ea dezgustul față de lucrurile pe care le căutase până atunci, relațiile pe care le avea cu păcatul și cu lumea, și ca să-i întoarcă privirile și gândurile către Dumnezeu, ca fiul risipitor când zice: „Eu mor de foame aici” (Luca 15:17). Epistola întâia a lui Petru exprimă această acțiune primordială: „După știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului” (1:2).

Dar trebuie pe de altă parte ca adevărul să fie primit în inimă; aceasta este credința adevărului. Fără această credință care se alipește de adevăr, nu este posibilă mântuirea. Credința este inseparabil legată de lucrarea Duhului în timpul convertirii noastre. Astfel este adusă la îndeplinire pentru noi Evanghelia mântuirii.

Acest scurt pasaj ne dă, poate ca nici un alt pasaj din Scripturi, tot planul harului lui Dumnezeu față de noi și felul în care lui Dumnezeu I-a plăcut să-l realizeze. Este minunat să vedem cum Dumnezeu S-a apucat de el ca să aducă niște biete ființe ca noi în posesia acestei mari mântuirii, al cărei ultim cuvânt este gloria. Lucrarea lui Dumnezeu în noi, acționând împreună cu lucrarea Sa pentru noi, ne pune în posesia fericirii eterne lângă Mântuitorul nostru care este Domnul gloriei. Îl așteptăm acum din ceruri pe Isus ca Mântuitor, ca să ne introducă în ea.

Inimile vă sunt destul de recunoscătoare pentru un asemenea har? Așteptați pentru a izbucni în laude, să fiți adunați în jurul tronului Mielului, sau simțiți de astăzi nevoia să-I mulțumiți? Dar și mai bine, așteptându-L pe Domnul, ar trebui să ne purtăm într-un mod demn de măreția unei lucrări care ne asociază etern, în glorie, cu Fiul preaiubit al Tatălui!

8. Capitolul 2:15-17 și capitolul 3

Nu am putut să trecem în cealaltă zi peste subiectul conținut în versetele 13 și 14 ale capitolului 2. Dumnezeu nu are nevoie decât de câteva cuvinte pentru a desfășura planul etern al harului Său și a ne deschide totodată trecutul, prezentul și viitorul. Dacă oamnei ar trebui să trateze un asemenea subiect, ar fi nevoie de volume ca să explice și numai cea mai mică parte. Nu dovedește aceasta divinitatea Cuvântului? În câteva rânduri ne face să pătrundem în taina planurilor eterne ale lui Dumnezeu, ne hrănește cu binecuvântările prezente și ne face să trăim în speranța lucrurilor viitoare.

Să abordăm acum versetele 15-17 ale aceluiași capitol: *„Astfel deci, fraților, stați tari și țineți învățăturile în care ați fost învățați, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră. Iar Însuși Domnul nostru Hristos și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat mângâierea eternă și bună speranță prin har, să vă încurajeze inimile și să vă întărească în orice faptă și cuvânt bun”*.

Acest pasaj începe prin cuvintele de îndemn la care am făcut aluzie într-o direcție precedentă, dar simt nevoia să revin la ele ca la un subiect de o importanță capitală pentru creștini, în ziua de azi. Cuvântul apostolului și epistola sa erau Cuvântul lui Dumnezeu. Avem acum acest Cuvânt întreg în Scripturi, dar înainte ca ele să fie complete, Dumnezeu vorbea și prin gura apostolului Său inspirat. Astăzi Cuvântul lui Dumnezeu este întreg (Col.1.25), și orice pretenție la inspirația personală nu poate fi decât o iluzie sau o minciună. Cuvântul predicării în 1 Tes. 2.13, avea o altă valoare decât o predicare obișnuită; era de la Dumnezeu și *„în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu”*. Când apostolul nu vorbea prin inspirație, scria prin inspirație; de aceea îi îndeamnă aici pe tesaloniceni să țină învățăturile comunicate *„fie prin cuvânt, fie prin epistola”* sa. Psalmul 119, care descrie efectele legii scrise în inima credinciosului, confundă continuu Cuvântul – *ceea ce* Dumnezeu a zis – cu legea sau Cuvântul scris. Tesalonicenii primiseră Cuvântul vorbit ca fiind în adevăr Cuvântul lui Dumnezeu; corintenii trebuiau să primească acest Cuvânt scris ca fiind o „poruncă a Domnului” (1 Cor.14:37). Un simplu îndemn, o simplă recomandare date de apostol trebuiau să fie considerate, în acest caz, ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Regăsim acest adevăr în capitolul 3 al epistolei noastre. În versetul 1, „Cuvântul Domnului” era predicarea apostolului, fie în mijlocul lor, fie în afară. În v.4, ceea ce apostolul poruncise erau poruncile Domnului. În v.6, învățătura pe care o primiseră de la Pavel era învățătura Domnului și Cuvântul lui Dumnezeu (conform 2:15). În v.14, cuvântul lui Pavel, adresat în această epistolă, avea același caracter.

Pe scurt, cuvântul predicării apostolului era Cuvântul lui Dumnezeu, învățătura dată de apostol, fie prin viu grai, fie în scris, era *adevăru*, adică era Cuvântul, în opoziție cu învățătura mincinoasă a oamenilor (2:2,15; 1Cor. 2:13).

Să ținem deci cu credincioșie acest adevăr; el este apărarea noastră în mijlocul apostaziei în creștere; să nu lăsăm să ne fie luată nici cea mai mică părticică, de către teologia raționalistă modernă. Afirmăm sus și tare, Cuvântul inspirat, oricare ar fi unealta prin care îl comunică Dumnezeu, și Cuvântul scris, oricare ar fi pana de care se folosește Dumnezeu pentru a-l comunica, au aceeași valoare absolută, pentru că amândouă sunt Cuvântul lui Dumnezeu.

Pasajul pe care l-am citit conține pe de altă parte o încurajare. Tesalonicenii aveau nevoie de mângâiere în mijlocul necazului prin care treceau. Apostolul le arată mai întâi că aveau deja din partea Domnului Isus Hristos și a lui Dumnezeu Tatăl „mângâiere eternă”. Inimile lor puteau fi

mângâiate înțelegând aceasta dinainte. Lazăr, în sânul lui Avraam (Luca 16:25) era mângâiat în starea sufletului despărțit de trup, așteptând învierea; tesalonicenii care fuseseră luați înainte de venirea Domnului se bucurau de această mângâiere în sânul Tatălui; dar cei care rămâneau o puteau deja gusta acum, ca legată de odihna care le va fi dată la descoperirea Domnului.

În același timp cu această mângâiere eternă, primiseră „*Bună speranță prin har*”. Speranța care ne este dată cuprinde trei subiecte care se raportează toate la Persoana lui Hristos: Hristos în cer unde ne-a pregătit un loc (Ev. 6:18; 7:19); Hristos venind să-i ia pe ai Săi lângă El (1 Tes. 1:3, etc.); Hristos arătat în glorie și noi cu El (Col. 1:5, 27; 2 Tes. 1:10). Despre acest ultim subiect este vorba în epistola noastră, de aceea mângâierea eternă se leagă aici de speranță.

Dar apostolul nu cere numai ca Dumnezeu să ne mângâie inimile; dorește și ca Dumnezeu să le întărească „în orice faptă și cuvânt bun”, pentru că aceasta trebuie să caracterizeze umblarea noastră aici jos. La bucuria lucrurilor cerești trebuie să se adauge practica zilnică a vieții creștine. Apostolul pune (după cele mai bune învățături ale textului) lucrarea pe primul loc. Vrea înainte de toate ca viața practică a copiilor lui Dumnezeu să fie caracterizată de fapte bune. Aceste fapte sunt cele care sunt făcute pentru Hristos. Ele nu au nici o valoare înaintea lumii, pentru că se adresează Celui pe care lumea nu-L cunoaște, lui Hristos care numai El le poate aprecia valoarea. Dar mai mult, nu putem, ca lumea, nici să inventăm aceste fapte, nici să le alegem; Însuși Dumnezeu le pregătește pentru noi și nu avem decât să umblăm în ele (Ef. 2:10).

Cuvintele bune vin apoi. Este mai ușor să vorbești decât să acționezi și carnea se îngrijește puțin să-și pună faptele în acord cu vorbele. Îi place să flecărească, deseori să spună lucruri bune, chit că nu ține cont de ele în practică; de aceea activitatea creștină ne este recomandată aici în primul rând. Cu toate acestea nu este nicidecum un lucru fără importanță orice „cuvânt bun” în gura celor care fac fapte bune. Nu este vorba aici de discursuri, ci de cuvinte prin care aducem încurajări, îndemnuri, mângâieri celor întristați; prin care Îl punem pe Hristos înaintea inimii preaiubiților Săi, prin care în sfârșit putem atinge sufletele încă întristate de Domnul și le putem aduce viața și mântuirea.

Capitolul 3 ne prezintă un adevăr asupra căruia doresc să insist. Poate vă amintiți că, în timpul discuțiilor noastre asupra Epistolei întâi, am vorbit de umblarea creștină și am arătat că această umblare trebuie să fie călăuzită în primul rând de binecuvântările pe care le posedăm: avem Duhul; umblăm prin Duhul. Dragostea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre; umblăm în dragoste. Suntem lumină în Domnul; umblăm potrivit luminii. Avem adevărul; umblăm după adevăr. – Această umblare trebuie să fie călăuzită în al doilea rând de relațiile noastre. Suntem îndemnați să umblăm într-un chip vrednic de Dumnezeu, vrednic de Hristos, vrednic de Evanghelie.

Capitolul 3 al epistolei noastre ne prezintă o a treia chestiune cu privire la umblare. Aici ea nu este călăuzită de cunoașterea privilegiilor noastre sau de relațiile noastre, ci de ceea ce învățăm să cunoaștem din inima lui Dumnezeu și din cea a lui Hristos. „Iar Domnul”, zice apostolul, să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos” (v.5). acestea sunt cele două lucruri pe care suntem chemați să le arătăm în viața noastră de fiecare zi. De ce dragostea lui Dumnezeu? Pentru că dragostea nu este cu adevărat cunoscută și înțeleasă decât când ne bucurăm de cea care este în inima lui Dumnezeu. De ce răbdarea lui Hristos? Pentru că, dacă apostolul îi lăudase deja pe tesaloniceni pentru răbdarea lor (1:4), vrea ca ei să aprecieze înainte de toate răbdarea de care Însuși Domnul face dovadă, răbdarea Sa pe care învățăm să o cunoaștem într-o legătură obișnuită cu El. Dorința inimii Sale este să-i aibă lângă El pe cei pentru care Și-a dat viața. Iată o mie nouă sute de ani de când așteaptă această clipă. Scopul suferințelor Sale pe cruce nu este încă deplin atins; pentru că nu a asociat încă la gloria Sa Biserica, Mireasa Sa preaiubită, dar așteaptă această clipă cu o răbdare desăvârșită. Nimic nu o tulbură, pentru că trebuie un cuvânt al Tatălui ca să se ridice de pe tronul Său și să vină în întâmpinarea alor Săi. Această răbdare este necesară, căci fără ea câți dintre aleșii Săi, și chiar de nu ar fi decât unul singur dintre ei, nu ar lipsi încă!

Cunoașteți, iubiți prieteni, dragostea lui Dumnezeu și răbdarea lui Hristos? Umblarea voastră zilnică se bazează pe acesată cunoaștere? Dacă ar trebui să așteptăm zece ani realizarea uneia dintre dorințele noastre, cred că pot să spun că nu ne-ar trebui trei ani ca să ne lăsăm pradă descurajării cele mai depline, și cred că facem astăzi această experiență în evenimentele care agită lumea. Numai Isus înțelege ce este o răbdare desăvârșită, dar cumpănește greutatea ei pentru noi și numai El poate să ne

îndrepte inimile. Ce bucurie pentru El să-i vadă pe ai Săi realizând-o! De aceea Își exprimă satisfacția Filadelfiei care, bucurându-se de comuniunea Sa, a păzit cuvântul răbdării Sale. Nu este numai răbdător pentru a aștepta clipa de a ne avea cu El, ci folosește zilnic răbdare față de noi, pentru a ne pregăti pentru locuința Sa glorioasă. Iată de ce spune: „este îndelung-răbdător față de voi” (2 Petru 3:9). El sfințește și curățește Adunarea, ca să Și-o poată prezenta glorioasă și fără vină, și o asemenea lucrarea cere răbdare Celui care „va ședea ca acela care topește și purifică argintul” (Mal.3:3).

Domnul să ne îndrepte inimile spre răbdarea lui Hristos! El este modelul nostru în toate lucrurile. Ne inspirăm noi din această răbdare în raporturile noastre cu oamenii, în relațiile noastre cu frații și cu surorile noastre, și mai ales îngăduindu-i pe ceicare ne împiedică umblarea, ni se împotrivesc sau ne fac greutăți? Să nu uităm că această răbdare este „mântuire” în toate sensurile acestui Cuvânt (2 Petru 3:15).

Apostolul tocmai a prezentat dragostea lui Dumnezeu ca modelul dragostei noastre, răbdarea lui Hristos ca modelul răbdării noastre; adaugă acum propriul său exemplu, pentru că le arătase aceste virtuți în purtarea sa. „Știți voi înșivă”, zice el, „cum trebuie să ne imitați”, și mai departe: Ne-am dat pe noi înșine „model vouă, spre a ne imita” (versetele 7,9). Câtă grijă trebuie să avem! Am avut sub ochi exemplul unor slujitori ai lui Dumnezeu (aici, al celui mai mare apostol al păgânilor) care au avut dreptul să ne adreseze chiar aceste cuvinte. Au trăit ca el în fiecare zi în dragoste, în răbdare, suferință și trudă, muncind zi și noapte, ca să nu fie povară nimănui, negândindu-se niciodată la ei înșiși, ci întotdeauna la ceilalți. Asemenea modele nu sunt laudate prea mult de lume (dacă vorbește despre ele, este pentru a le contrazice, a le disprețui sau a le urî); nu sunt cele ale căror nume creștinătatea mărturisitoare le vestește cu trâmbițele renumelui său, și cărora le decernează titlul de eroi creștini, ci cei cărora numai credincioșii le pot aprecia urmarea purtării, pentru a le imita credința. Aceia sunt „necunoscuți” lumii și se mulțumesc cu uitarea, chiar a copiilor lui Dumnezeu, dar sunt „bine-cunoscuți” lui Dumnezeu (2 Cor.6:9) și mulți au fericitul privilegiu de a-i putea deosebi când lumea îi ignoră. Avându-I ei înșiși pe Dumnezeu și pe Domnul Isus ca modele, devin, cum zice apostolul, modele pentru noi (Fil. 3:17).

Găsim, în versetul 13, o altă caracteristică a umblării creștine: „Dar voi, fraților, nu oboșiți făcând binele”. Facerea binelui, fără oboseală, trebuie să caracterizeze viața noastră în fiecare zi. Facerea binelui pare să fie la prima vedere un cuvânt destul de banal; dar, de fapt, acest cuvânt are o însemnătate imensă: el caracteriza toată viața practică exterioară a Domnului Isus aici jos, după cum cuvintele: „M-am încredințat în El” caracterizau toată viața sa practică interioară. În Fapte 10:38, vedem că toată activitatea Sa purta această pecete: „Umbla din loc în loc făcând bine”; și în Fapte 14:17, facerea binelui este caracteristica Lui Însuși Dumnezeu în căile Sale față de creaturile Lui: „Nu S-a lăsat fără mărturie, făcând bine”. Este la fel pentru noi, care suntem chemați să fim imitatori al lui Dumnezeu și ai lui Hristos. „Să nu obosim făcând binele, le spune apostolul galatenilor, și: „*Să facem bine tuturor, dar mai ales celor din casa credinței*” (Gal. 6:9,10). Am putea cita multe alte pasaje; să ne limităm să observăm că, în Epistola întâi a lui Petru „facerea binelui” este unul din marile subiecte recomandate de apostol (1 Petru 2:15,20; 3:11, 17; 4:19).

Este vorba, în tot capitolul nostru, nu de marile caracteristici ale umblării creștine, ci de purtarea smerită de fiecare zi. „Facerea binelui” corespunde acestor cuvinte din Epistola către Efeseni: „*Fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele*” (2:10). Cât s-ar deosebi, dacă ar fi așa, caracterul umblării noastre de ceea ce este adesea! O mireasmă specială se răspândește din purtarea fraților și surorilor pe care îi vedem, zi după zi, neavând alt gând decât să facă bine tuturor, uitând ei înșiși.

Găsim, în același capitol, contrastul dintre purtarea zilnică a fraților credincioși și cea a fraților care nevrând să lucreze, umblă în dezordine. Pavel lucra ca să nu depindă de alții sau să le fie povară. Putem și noi, în munca noastră zilnică (nu vorbesc aici de frații angajați în lucrarea Domnului) să-L slujim și să-L glorificăm pe Domnul. Cei care, printre tesaloniceni, trăiau în lenevie aveau fără îndoială, cum se întâmplă adesea, tot felul de motive bune de dat ca venirea iminentă a Domnului, pentru a sta cu brațele încrucișate. Dar trista consecință a lipsei lor de ocupație era că se ocupau de toate (v.11). Adeseori, în Adunare, neorânduiala este introdusă de persoanele lipsite de ocupație care, neavând altceva de făcut, se hrănesc cu scandaluri, se bagă pe nedrept în probleme de

familie, critică pe frații lor pe ascuns, în loc de a-i aborda deschis sau de a se ruga pentru ei, divulgă o anumită discuție confidențială, atribuie intenții faptelor fraților lor fără să le cunoască motivele, umblă într-un cuvânt „în neorânduială”, pentru a folosi cuvintele apostolului. Tesalonicenii erau îndemnați să se îndepărteze de astfel de oameni: Să-i însemnați și să nu aveți nici un amestec cu ei, ca să le fie rușine. Totuși nu trebuiau să-i dea afară din Adunare, ci să-i mustre ca pe niște frați, în loc să-i socotească vrajmași.

Acesta era modul de a pune Adunarea la adăpost de aceste neorânduiești. Această disciplină îl pune, fără a-l da afară, pe cel care se ocupa de toate, în izolare și sub judecata Adunării. Vedem aici toată înțelepciunea pe care Duhul lui Dumnezeu o folosește în purtarea Bisericii, și în problemele de disciplină. Contează pentru Dumnezeu ca toți, în Adunare, să dea exemplu de ordine și de muncă zilnică pentru nevoile lor.

Dacă nu găsim aici cea mai înaltă caracteristică a umblării, să nu uităm că această trăsătură sare cel mai mult în ochii lumii care îi înconjoară și îi supraveghează pe copiii lui Dumnezeu pentru a-i prinde greșind.

Apostolul adaugă aceste cuvinte: „*Iar Însuși Domnul păcii să vă dea pacea întotdeauna în orice fel...Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi toți*”. Pacea este de asemenea una dintre caracteristicile vieții și mărturiei noastre zilnice. Dacă suntem alipiți de Domnul, pacea Sa (ca și răbdarea Sa) se va arăta în toate căile noastre și chiar în luptele noastre (Ef. 6:15).

„Har și pace”, spune el la începutul acestei epistole (ca și în toate celelalte). „Pace și har”, spune terminând-o. pacea să domnească în inimile noastre și să hotărească ea căile noastre, dar să ne sprijinim la urma urmelor pe harul desăvârșit care ne-a mântuit, ne-a adus la Dumnezeu și putem aștepta cu încredere să ne urmeze, să ne însoțească și să ne conducă până în clipa binecuvântată când ne va introduce în glorie!